

การฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงิน
ของประเทศสหรัฐอเมริกา (Reorganization)

กฎหมายล้มละลายของสหรัฐอเมริกา (Bankruptcy Code) ได้มีบทบัญญัติให้การสนับสนุนและให้โอกาสในการฟื้นฟูกิจการที่ประสบปัญหาทางการเงิน โดยมีใช้มีแต่กระบวนการล้มละลายแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งจากสภาพที่มองได้อย่างกว้าง ๆ จะเห็นได้ว่าการฟื้นฟูกิจการที่ประสบปัญหาทางการเงินนี้เป็นประโยชน์ในทางเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งอย่างน้อยที่สุดก็ทำให้ไม่เกิดปัญหาการว่างงานสำหรับคนจำนวนหนึ่ง และไม่เป็นการสูญเสียทรัพย์สินทางธุรกิจของกิจการไปอย่างเปล่าประโยชน์ และยังก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากจากการใช้ทรัพย์สินในกิจการแทนที่จะต้องขายสินทรัพย์ดังกล่าวในราคาที่ไม่สมควรอย่างการขายในคดีล้มละลาย นอกจากนี้การฟื้นฟูกิจการสำหรับธุรกิจใด ๆ ยังก่อให้เกิดผลประโยชน์อย่างดีที่สุดต่อเจ้าหนี้และผู้ถือหุ้นด้วย การฟื้นฟูกิจการดังกล่าวได้บัญญัติไว้ในบทที่ 11 ของกฎหมายล้มละลาย (Bankruptcy Code) โดยได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีการแก้ไขสำหรับธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงิน แต่มีโอกาที่จะฟื้นฟูกิจการได้ โดยการให้โอกาสในการจัดโครงสร้างทางการเงินของธุรกิจใหม่ เพื่อว่าธุรกิจนั้นอาจจะสามารถดำเนินการต่อไปได้

4.1 ความเป็นมาของการฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงิน

กฎหมายล้มละลายของสหรัฐได้เริ่มตราขึ้นบังคับใช้เมื่อปี ค.ศ. 1800 โดยในระยะแรกนั้นยังไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงิน ต่อมากฎหมายล้มละลาย ฉบับปี ค.ศ. 1867 ได้มีการบัญญัติถึงเรื่องการปรับปรุงกิจการของลูกหนี้ใหม่โดยความยินยอมของเจ้าหนี้ที่มีสิทธิเรียกร้องที่มีมูลค่า 3 ใน 4 ของจำนวนหนี้แทนการล้มละลายและการจัดการทรัพย์สินให้อยู่ในความดูแลของ trustee และในปี 1874 ได้มีการนำหลักการในเรื่องการประนอมหนี้เพิ่มเข้าไปในกฎหมายล้มละลาย ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้การล้มละลายสิ้นสุดลง จนกระทั่งปี ค.ศ. 1898 กฎหมายล้มละลายฉบับใหม่จึงได้บัญญัติเรื่องการฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงินขึ้น แต่ยังไม่เป็นที่แพร่หลาย จนกระทั่งได้มีการแก้ไขกฎหมายล้มละลายฉบับดังกล่าวนี้ในปี 1938 ที่เรียกว่า Chandler Act ซึ่งได้เพิ่ม

เดิมและขยายหลักการในเรื่องการฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงินขึ้น โดยบัญญัติเป็นมาตรา 74 เรื่องการประนอมหนี้ (Composition and extensions) และมาตรา 77 B เรื่องการฟื้นฟูกิจการของบริษัท (Corporate reorganization) ต่อมาบทบัญญัติทั้ง 2 มาตราดังกล่าวนี้ได้มีการแก้ไขโดยเปลี่ยนเป็น บทที่ X เรื่องการฟื้นฟูกิจการของบริษัท (Corporate Reorganization) บทที่ XI เรื่องการประนอมหนี้ (Arrangements) บทที่ XII เรื่องการประนอมหนี้เกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ (Real Property Arrangements) และบทที่ XIII เรื่องการประนอมหนี้ของผู้มีเงินได้เป็นค่าจ้าง (Wage Earners' Plans) ในปี ค.ศ. 1970 ปรากฏการณ์ความล้มเหลวทางธุรกิจเริ่มมีมากขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่อสถานะทางเศรษฐกิจของประเทศสภาคองเกรส จึงได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่ง เพื่อศึกษาวิเคราะห์กฎหมายล้มละลายฉบับปี 1898 และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงกฎหมายดังกล่าว และในระหว่างปี ค.ศ. 1972 ถึง 1979 ในแต่ละปีนั้นจะมีกิจการประมาณ 29,500 ถึง 35,200 ราย ที่ยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อขอลiquidationหรือขอฟื้นฟูกิจการภายใต้กฎหมายล้มละลายที่ใช้อยู่¹ ต่อมาในวันที่ 1 ตุลาคม 1979 กฎหมายล้มละลายฉบับใหม่ของสหรัฐอเมริกาก็มีผลบังคับใช้ ยกเว้นบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องเขตอำนาจศาลในคดีล้มละลายซึ่งจะต้องมีการแก้ไขและเริ่มมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 เมษายน 1984² สำหรับกฎหมายล้มละลายฉบับใหม่นี้ ได้บัญญัติเรื่องการฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงินขึ้นใหม่ โดยรวมเอา บทที่ X, XI และ XII ของกฎหมายเก่ามารวมไว้เป็นบทที่ 11 เพียงบทเดียวในกฎหมายใหม่ ผู้ร่างได้นำจุดบกพร่องของทั้ง 3 บทมาแก้ไขใหม่ เป็นการฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงินที่สมบูรณ์แบบและคุ้มค่าต่อเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการฟื้นฟูกิจการที่ว่าให้ความมั่นคงแก่กิจการและให้ผลประโยชน์ที่สำคัญทางเศรษฐกิจและสังคม และทำให้กิจการที่ประสบปัญหาทางการเงิน

¹ Edward I. Altman, Corporate Financial Distress, (New York : John Wiley & Sons Inc., 1983), p.1.

² Stefan A. Riesenfeld, Cases and Materials on Creditors' Remedies and Debtors' Protection, (U.S.A. : West Publishing Co., 1979), pp. 507 - 509.

สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ และสามารถรักษาชื่อเสียงทางการค้าให้คงอยู่³

สำหรับการฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงินในบทที่ 11 นี้ สามารถนำไปใช้กับธุรกิจต่าง ๆ ได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นบุคคลธรรมดาที่ประกอบการค้าห้างหุ้นส่วน หรือ บริษัท และบทที่ 11 นี้ ไม่ได้แยกวิธีปฏิบัติต่อระหว่างบริษัทมหาชนและบริษัทเอกชนในการดำเนินการตามบทที่ 11 นี้ บางคดีอาจมีการแต่งตั้ง trustee เข้ามาซึ่งการแต่งตั้ง trustee สามารถแต่งตั้งได้ไม่ว่าจะเป็นคดีใหญ่หรือคดีเล็กและไม่คำนึงถึงรูปแบบของธุรกิจนั้น การแต่งตั้ง trustee นั้น จะกระทำต่อเมื่อกิจการที่ขอฟื้นฟูนั้นต้องการเปลี่ยนแปลงกรรมการบริหารของกิจการนั้น นอกจากนี้ภายใต้บทที่ 11 นี้ สิทธิของผู้ถือหุ้น เจ้าหนี้มีประกัน เจ้าหนี้ผู้ทรงบุริมสิทธิ เจ้าหนี้ทั่วไปอาจจะถูกกระทบกระเทือนได้ภายใต้แผนการฟื้นฟูกิจการในทุกคดี

ในปี ค.ศ. 1964 ศาลกองเกรสได้ให้อำนาจแก่ศาลสูง (Supreme Court) ที่จะวางกฎเกี่ยวกับวิธีพิจารณาความในคดีล้มละลาย (Bankruptcy Rule) ที่แตกต่างไปจากวิธีพิจารณาความทั่วไปของศาลมาใช้ในคดีล้มละลายได้ และด้วยอำนาจดังกล่าว ในต้นปี ค.ศ. 1973 ศาลสูงได้ออกระเบียบวิธีพิจารณาความในคดีล้มละลายที่แตกต่างไปจากวิธีการฟื้นฟูกิจการในบทที่ X XI และ XII เป็นอย่างมาก ฉะนั้นในปี ค.ศ. 1978 ศาลกองเกรสได้อนุญาตอำนาจในการออกกฎดังกล่าวของศาลสูง และได้มีการกำหนดกฎเกี่ยวกับวิธีพิจารณาความในคดีล้มละลายไว้ในตัวกฎหมาย⁴

4.2 ประโยชน์ในการนำบทที่ 11 มาใช้ในการฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงิน

จากการพิจารณาบทที่ 11 เป็นการเบื้องต้นพบว่าบทที่ 11 ได้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่การแก้ไขปัญหาลูกหนี้ ดังต่อไปนี้

³ Edward I. Altman, Corporate Financial Distress, p. 4.

⁴ William D. Warren and William F. Hogan, Cases and Materials on Debtor - Creditor Law, (New York : The Foundation Press, Inc., 1981), pp. 283 - 284.

1. ในกรณีที่กิจการของลูกหนี้ประสบปัญหาทางการเงิน อันเนื่องมาจากการขาดสภาพคล่อง ลูกหนี้สามารถยื่นคำร้องต่อศาลขอใช้วิธีการตามบทที่ 11 เมื่อศาลอนุมัติ ลูกหนี้จะมีอำนาจดำเนินกิจการของตนต่อไปได้ และมีโอกาสที่จะได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากเจ้าหนี้หรือบุคคลภายนอก เนื่องจากเจ้าหนี้หรือบุคคลภายนอกที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ในการฟื้นฟูกิจการนั้นจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย
2. ในกรณีที่ลูกหนี้นำบทที่ 11 มาใช้บังคับและประสบความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาด้านการเงินของตนในเวลาต่อมา ทำให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้โดยไม่ต้องหยุดชะงัก และทำให้ไม่ต้องเลิกกิจการหรือล้มละลายไป ทั้งยังทำให้สามารถรักษาชื่อเสียงทางการค้า (goodwill) ของลูกหนี้ให้คงอยู่ต่อไปได้
3. การที่มีบทบัญญัติในเรื่องการฟื้นฟูกิจการในบทที่ 11 นี้ เป็นการให้โอกาสลูกหนี้ได้แก้ไขปรับปรุงกิจการของตนเอง เมื่อลูกหนี้ประสบกับปัญหาในการดำเนินกิจการและเห็นว่ากิจการของตนยังไม่สมควรล้มละลาย นอกจากนี้ยังทำให้บรรดาเจ้าหนี้มีโอกาสที่จะได้รับชำระหนี้คืนมากขึ้น
4. ในระหว่างที่ลูกหนี้ดำเนินการตามขั้นตอนของบทที่ 11 ลูกหนี้จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย โดยลูกหนี้จะไม่ถูกเจ้าหนี้คนใดคนหนึ่งฟ้องร้องหรือดำเนินการบังคับคดีตามกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้
5. ในกรณีที่ลูกหนี้ดำเนินการตามบทที่ 11 และประสบความสำเร็จในเวลาต่อมา และสามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ทำให้ไม่กระทบกระเทือนถึงเศรษฐกิจของประเทศอันอาจเนื่องมาจากปัญหาการล้มละลายของกิจการ

4.3 ขั้นตอนของการฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงินตามบทที่ 11 ของกฎหมายล้มละลาย ปี ค.ศ. 1978

4.3.1 การร้องขอ (Petition)

การฟื้นฟูองค์กรธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงินในบทที่ 11 นี้ จะเริ่มคดีด้วยการยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลาย คำร้องนี้อาจจะยื่นโดยลูกหนี้หรือเจ้าหนี้ก็ได้ ในกรณีที่

ลูกหนี้เป็นฝ่ายยื่นคำร้องจะเรียกว่า การยื่นคำร้องโดยสมัครใจ (voluntary petition) ส่วนกรณีที่เจ้าหนี้เป็นฝ่ายยื่นคำร้องจะเรียกว่า การยื่นคำร้องโดยลูกหนี้ไม่สมัครใจ (involuntary petition)

ก. การยื่นคำร้องโดยสมัครใจ (voluntary petition) เป็นขบวนการที่ลูกหนี้เป็นผู้ยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อขอให้ฟื้นฟูหรือปรับปรุงกิจการของตนในกรณีที่กิจการประสบปัญหาในการดำเนินการทางธุรกิจ ลูกหนี้⁵ ดังกล่าวนี้นี้ หมายถึง บุคคลธรรมดา ห้างหุ้นส่วนสามัญ และห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด และรวมถึงการรถไฟ⁶ (Railroad) ด้วย แต่ไม่รวมถึงบริษัทประกันภัย สถาบันการเงิน ธนาคาร นายหน้าค้าหุ้น และนายหน้าค้าคอมโมดิตี⁷ (commodity brokers) การมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือการไม่สามารถชำระหนี้ได้เมื่อหนี้ถึงกำหนด ไม่ใช่เงื่อนไขหลักในการยื่นคำร้องนี้⁸ ลูกหนี้อาจจะยื่นคำร้องภายใต้บทที่ 11 นี้ทั้ง ๆ ที่ลูกหนี้ดังกล่าวอยู่ในสภาพที่สามารถชำระหนี้ได้ก็ได้ การยื่นคำร้องโดยวิธีนี้ไม่ต้องการให้ศาลมีคำพิพากษา แต่เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งอนุมัติให้ใช้บทที่ 11 ในกรณีของการยื่นคำร้องโดยสมัครใจของลูกหนี้นี้ เจ้าหนี้หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่อาจโต้แย้งหรือคัดค้านได้ และผลของการยื่นคำร้องโดยสมัครใจนี้ ศาลจะมีคำสั่งอนุมัติให้ใช้บทที่ 11 โดยอัตโนมัติ⁹

⁵ มาตรา 109 ของ Bankruptcy Code.

⁶ มาตรา 109 (d) ของ Bankruptcy Code

⁷ David G. Epstein, Debtor - Creditor Law in a nut shell, (U.S.A. : West Publishing Company, 1981), pp. 279 - 280.

⁸ William D. Waren and William E. Hogan, Cases and Materials on Debtor - Creditor Law, p. 285.

⁹ David G. Epstein and Jonathan M. Landers, Debtors and Creditors Cases and Materials, (U.S.A. : West Publishing Co., 1982), p. 399.

การยื่นคำร้องโดยสมัครใจนี้ ลูกหนี้ต้องยื่นพร้อมกับบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้ไม่มีประกันที่ใหญ่ที่สุด 20 ราย¹⁰ ซึ่งเจ้าหนี้ทั้ง 20 รายนี้ต้องไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียร่วมกับลูกหนี้ในกิจการนั้น¹¹ (insiders) หรือด้วย¹²

1. บัญชีรายชื่อเจ้าหนี้พร้อมด้วยจำนวนเงินและชนิดของสิทธิเรียกร้องและหลักประกันเท่าที่ทราบ ชื่อ ที่อยู่ และสถานที่ประกอบธุรกิจของเจ้าหนี้ ไม่ว่าสิทธิเรียกร้องนั้นจะถูกต้องแท้จริง หรือเป็นสิทธิเรียกร้องที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตหรือค่าเสียหายที่ยังไม่อาจกำหนดจำนวนได้แน่นอนก็ตาม

2. บัญชีรายชื่อของผู้ถือหุ้นของลูกหนี้ โดยแสดงถึงจำนวนและชนิดของผลประโยชน์ของผู้ทรงแต่ละคน และที่อยู่ครั้งสุดท้ายที่ทราบ หรือสถานที่ประกอบธุรกิจของผู้ถือหุ้นแต่ละคน

3. รายละเอียดของสินทรัพย์และหนี้สินของลูกหนี้

4. บัญชีของกิจการของลูกหนี้

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัญญาที่ยังไม่มีผลบังคับ หรือสัญญาอื่น ๆ โดยมีรายชื่อและที่อยู่ของเจ้าหนี้เหล่านั้น¹³

ในกรณีที่ลูกหนี้ได้ยื่นบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้ไม่มีประกันที่ใหญ่ที่สุด 20 ราย และบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้อื่น ๆ แล้ว รายละเอียดส่วนที่เหลือนั้นได้รับอนุญาตให้ยื่นภายในกำหนด 15 วันหลังจากยื่นคำร้อง เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

¹⁰ Bankruptcy Rule 1007 (d).

¹¹ คำจำกัดความของ "insider" ปรากฏในมาตรา 101 (28).

¹² Daniel R. Cowans, Cowans Bankruptcy Law and Practice, (U.S.A. : West Publishing Co., 1980), p. 457.

¹³ Ibid.

ข. การยื่นคำร้องโดยลูกหนี้ไม่สมัครใจ (involuntary petition)
เป็นขบวนการที่ฝ่ายเจ้าหนี้เป็นผู้ยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อให้ลูกหนี้จัดการปรับปรุงเกี่ยวกับกิจการ
ของตนเพื่อลูกหนี้จะได้สามารถชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ทั้งหลายตามสิทธิเรียกร้องนั้น ๆ ได้ ลูกหนี้
ที่จะถูกเจ้าหนี้ยื่นคำร้องขอตามบทที่ 11 นี้ต้องไม่ใช่ชาวนา และบริษัทที่ไม่ได้ประกอบกิจการทาง
พาณิชย์¹⁴ โดยปกติเจ้าหนี้ผู้ซึ่งจะยื่นคำร้องตามบทที่ 11 นี้ ต้องมีจำนวน 3 คน ซึ่งเป็นผู้
ทรงสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันเหนือลูกหนี้ในจำนวนเงินรวมกันอย่างน้อยที่สุด 5,000 เหรียญสหรัฐ
เข้าชื่อกันยื่นคำร้อง แต่ในกรณีที่ลูกหนี้มีเจ้าหนี้ไม่มีประกันน้อยกว่า 12 คน¹⁵ เจ้าหนี้ไม่มีประกัน
เพียง 1 คน ซึ่งมีหนี้เหนือลูกหนี้ 5,000 เหรียญสหรัฐ ก็สามารถยื่นคำร้องได้ คำร้องนี้ยื่นต่อ
ศาลเพื่อให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินการตามบทที่ 11 ได้ ซึ่งลูกหนี้มีสิทธิที่จะยื่นคำให้การ
ถ้าลูกหนี้ไม่ได้ยื่นคำให้การภายในกำหนด ศาลก็จะมีคำสั่งให้ดำเนินการตามบทที่ 11 ได้ แต่ถ้า
ลูกหนี้ยื่นคำให้การภายในกำหนด ศาลก็อาจจะมีการสั่งให้ดำเนินการตามบทที่ 11 ได้ หากเข้า
กรณีใดกรณีหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1. ลูกหนี้ไม่ได้ชำระหนี้ตามปกติเมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระ บางครั้งอาจจะเรียกว่า
การมีหนี้สินล้นพ้นตัว (equitable insolvency)

2. ภายใน 120 วัน ก่อนยื่นคำร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ผู้รับโอนหรือผู้ดูแล
ทรัพย์ (custodian) ได้เข้ายึดทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งหมด หรือบุคคลเหล่านั้นถูกแต่งตั้ง
เพื่อดูแลควบคุมทรัพย์สินของลูกหนี้ทั้งหมด¹⁶

¹⁴ มาตรา 303 (a) ของ Bankruptcy Code.

¹⁵ การพิจารณาว่ามีจำนวนเจ้าหนี้ 12 คน หรือไม่นั้น จะไม่รวมถึงเจ้าหนี้ต่อไปนี้
ด้วย คือ ลูกจ้างของลูกหนี้ผู้มีส่วนได้เสียร่วมกับลูกหนี้ (insider) ผู้จัดการของบริษัทลูกหนี้
หรือผู้เป็นหุ้นส่วนของลูกหนี้และเจ้าหนี้ผู้ซึ่งได้รับการโอน เป็นโมฆะ และเจ้าหนี้ผู้ซึ่งมีหนี้เล็กน้อย
คือ ไม่เกิน 100 เหรียญสหรัฐ.

¹⁶ David G. Epstein and Jonathan M. Landers, Debtors and
Creditors Cases and Materials, p. 401.

ตามปกติเมื่อเจ้าหนี้ยื่นคำร้องโดยลูกหนี้ไม่สมัครใจแล้ว จะมีช่วงระยะเวลาหลายอาทิตย์ก่อนที่จะศาลจะมีคำสั่งอนุมัติ ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวนี้ ลูกหนี้มีอำนาจดำเนินการซื้อใช้หรือขายทรัพย์สินเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับธุรกิจของตน¹⁷ ตามปกติเหมือนหนึ่งว่าไม่มี การยื่นคำร้องดังกล่าว ในกรณีดังกล่าวลูกหนี้อาจจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของตน ก่อให้เกิดผลเสียต่อบรรดาเจ้าหนี้ ฉะนั้นกฎหมาย¹⁸ จึงกำหนดให้ศาลล้มละลายมีอำนาจ แต่งตั้งผู้จัดการทรัพย์สินชั่วคราว¹⁹ (an interim trustee) ขึ้นมาดูแลควบคุมทรัพย์สิน ของลูกหนี้ หรือดำเนินการของลูกหนี้ในกรณีจำเป็นต้องสงวนหรือปกป้องทรัพย์สินของกองทรัพย์สิน ของลูกหนี้ หรือเพื่อป้องกันการสูญเสียแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ ในกรณีที่มีการแต่งตั้งผู้จัดการ ทรัพย์สินชั่วคราว (an interim trustee) ลูกหนี้อาจจะเป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินของตนได้ แต่ต้องมีการกำหนดข้อผูกมัด

อนึ่ง การยื่นคำร้องแบบลูกหนี้ไม่สมัครใจมีผลกระทบอย่างมากต่อชื่อเสียงทางการค้า และการดำเนินธุรกิจของลูกหนี้ กฎหมายพยายามที่จะป้องกันไม่ให้ลูกหนี้ได้รับความเสียหายจาก การยื่นคำร้องโดยวิธีการดังกล่าว ซึ่งหากศาลมีคำสั่งยกคำร้องของเจ้าหนี้ เจ้าหนี้ผู้ยื่นคำร้อง ต้องรับผิดชอบในกรณีต่อไป²⁰

¹⁷ มาตรา 303 (F) ของ Bankruptcy Code.

¹⁸ มาตรา 303 (g) ของ Bankruptcy Code.

¹⁹ ผู้จัดการทรัพย์สินชั่วคราว (an interim trustee) จะเป็นลูกจ้างเอกชนไม่ได้ ของรัฐบาล ในการคัดเลือกนั้น ศาลล้มละลายจะถูกจำกัดให้เลือกจากสมาชิกขององค์คณะลูกขุนของ ผู้ดูแลทรัพย์สินฝ่ายเอกชน (private trustee) และอยู่ภายใต้การดูแลของกรมการ บริหารของศาลสหรัฐ (the Director of the Administrative Office of the United States Courts) ผู้จัดการทรัพย์สินชั่วคราวนี้จะทำหน้าที่ของตนต่อไปจนกระทั่งมีการประชุมเจ้าหนี้ครั้งแรก.

²⁰ มาตรา 303 (I) ของ Bankruptcy Code.

1. ศาลอาจจะพิพากษาให้เจ้าหนี้ที่ยื่นคำร้องขอใช้เงินแก่ลูกหนี้ สำหรับค่าใช้จ่าย และค่าทนายที่สมเหตุสมผล

2. ถ้าผู้จัดการทรัพย์สินชั่วคราว (an interim trustee) ได้เข้าควบคุมกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ ศาลอาจจะพิพากษาให้เจ้าหนี้ที่ยื่นคำร้องขอใช้ค่าเสียหายใด ๆ โดยประมาณที่เกิดขึ้นจากการเข้าควบคุมดูแลนั้น

3. ถ้าคำร้องถูกยื่นโดยทุจริต ศาลอาจจะวินิจฉัยชี้ขาดสำหรับค่าเสียหายโดยประมาณที่เกิดขึ้นโดยการยื่นคำร้องนั้น เช่น ความสูญเสียทางธุรกิจ และความเสียหายด้วย

ในการยื่นคำร้องแบบลูกหนี้ไม่สมัครใจนี้ ลูกหนี้ต้องยื่นบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้ไม่มีประกัน รายใหญ่ที่สุด 20 ราย ภายใน 2 วัน ภายหลังจากศาลมีคำสั่งอนุมัติให้ใช้บทที่ 11²¹ ส่วนบัญชีรายละเอียดยื่น ๆ²² ต้องยื่นภายใน 15 วัน ภายหลังจากนั้น ลูกหนี้อาจขอขยายระยะเวลาได้ โดยการยื่นคำร้องต่อศาล หากลูกหนี้ไม่ยื่นบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้และรายละเอียดยื่นของลูกหนี้ ผู้จัดการทรัพย์สิน (trustee) จะเป็นผู้ยื่นแทน

4.3.1.1 สภาวะบังคับให้หยุด (Automatic Stay)

หลังจากลูกหนี้หรือเจ้าหนี้ยื่นคำร้องขอใช้วิธีการฟื้นฟูกิจการตามบทที่ 11 แล้ว ลูกหนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความคุ้มครองไม่ให้เจ้าหนี้ยื่นฟ้องร้องบังคับคดีต่อตัวลูกหนี้และทรัพย์สินของลูกหนี้ เจ้าหนี้ก็มีความจำเป็นที่จะต้องคอยปกป้องทรัพย์สินของลูกหนี้ไม่ให้ถูกโอนไปยังบุคคลอื่น หรือถูกบังคับตามสิทธิเรียกร้องที่เป็นประกันนั้น นอกจากนี้ลูกหนี้ยังต้อง เตรียมแผนการหรือคำให้การที่จะต่อสู้กับเจ้าหนี้ที่ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการของตน ฉะนั้นกฎหมายจึงได้บัญญัติวิธีการคุ้มครองดังกล่าวไว้ซึ่งเรียกว่า สภาวะบังคับให้หยุด (Automatic Stay) เป็นการหยุดการกระทำต่าง ๆ ที่จะมีต่อตัวลูกหนี้หรือทรัพย์สินของลูกหนี้ในทางกฎหมาย ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อให้เวลาลูกหนี้ในการเตรียมแผนการฟื้นฟู

²¹ Bankruptcy Rule 1007 (d).

²² บัญชีรายละเอียดยื่น ๆ ที่ลูกหนี้ต้องยื่นต่อศาลในกรณีนี้จะเหมือนกับบัญชีรายละเอียดยื่นที่ลูกหนี้ต้องยื่นต่อศาลในการยื่นคำร้องแบบสมัครใจ ซึ่งรายการต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วในหน้า 50

กิจการและเพื่อรักษาทรัพย์สินของลูกหนี้ให้คงอยู่ ผลจากการหยุดหนี้ ทำให้คู่สัญญาซึ่งมีหลักประกันหรือผลประโยชน์เหนือทรัพย์สินของลูกหนี้ไม่สามารถบังคับหลักประกันนั้นได้ ไม่ว่าทรัพย์สินจะตั้งอยู่ที่ใด จนกว่าการระงับนี้จะถูกแก้ไขหรือยกเลิกไป ดังนั้นสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้ใด ๆ ที่มีอยู่เหนือลูกหนี้จะถูกระงับไว้โดยผลของการยื่นคำร้องขอใช้วิธีการตามบทที่ 11 นี้

อนึ่ง กฎหมาย²³ ได้กำหนดไว้ว่า สภาวะบังคับให้หยุดจะใช้บังคับกับการกระทำดังต่อไปนี้

1. การยื่นฟ้องลูกหนี้หรือการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีของลูกหนี้ รวมถึงการดำเนินการใด ๆ ทางศาลซึ่งได้เริ่มก่อนการยื่นคำร้องตามบทที่ 11
2. การบังคับคดีตามคำพิพากษา ซึ่งได้รับก่อนยื่นคำร้องตามบทที่ 11 ไม่ว่าจะเป็นการบังคับต่อตัวลูกหนี้หรือทรัพย์สินของลูกหนี้
3. การกระทำใด ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินของลูกหนี้จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้
4. การกระทำใด ๆ เพื่อเป็นการให้หรือบังคับใช้ซึ่งสิทธิเหนือทรัพย์สินในกองทรัพย์สินของลูกหนี้
5. การทำการใด ๆ เพื่อเป็นการให้หรือบังคับใช้ซึ่งทรัพย์สินของลูกหนี้ที่เป็นประกันซึ่งหลักประกันนี้ได้เป็นประกันสิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นก่อนการเริ่มคดีตามบทที่ 11
6. การทำการใด ๆ เพื่อให้ได้รับชำระหนี้ตามสิทธิเรียกร้องที่มีต่อลูกหนี้ ซึ่งสิทธิเรียกร้องนี้ได้เกิดขึ้นก่อนเริ่มคดีที่ 11
7. การหักกลบลบหนี้ สำหรับหนี้ที่ลูกหนี้ก่อขึ้นก่อนเริ่มคดี บทที่ 11
8. การเริ่มคดีหรือการดำเนินต่อไปซึ่งขบวนการทางภาษีของลูกหนี้

²³ มาตรา 362 (a) ของ Bankruptcy Code.

อย่างไรก็ดี ภายใต้บทบัญญัติ 8 ข้อ ดังกล่าวข้างต้น ก็มีข้อยกเว้นไม่ให้นำหลักเรื่องสภาวะบังคับให้หยุด (Automatic Stay) มาใช้บังคับ เช่น การดำเนินคดีอาญาต่อลูกหนี้ การฟ้องร้องคดีที่กระทำโดยหน่วยราชการที่จะบังคับตามอำนาจของหน่วยราชการ และกรณีอื่น ๆ อีกตามมาตรา 362 (b) ซึ่งการกระทำดังกล่าวสามารถดำเนินต่อไปได้โดยไม่ต้องหยุดดำเนินการ

สภาวะบังคับให้หยุด (Automatic Stay) นี้เป็นการหยุดการกระทำต่าง ๆ ต่อทรัพย์สินของลูกหนี้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง และจะดำเนินต่อไปจนกว่าทรัพย์สินนั้นจะไม่ใช้ทรัพย์สินของลูกหนี้²⁴ เว้นแต่จะมีการแก้ไขและการหยุดนี้จะดำเนินต่อไปจนกระทั่งปิดคดีหรือศาลยกคำร้องในคดีนี้ หรือลูกหนี้ได้รับอนุญาตหรือถูกปฏิเสธจากการปลดหนี้บางอย่างโดยข้อยกเว้น

นอกจากนี้ หากคู่สัญญาผู้มีส่วนได้เสียร้องขอต่อศาลให้ยกเลิกสภาวะบังคับให้หยุด (Automatic Stay) เมื่อศาลพิจารณาแล้ว ศาลอาจจะยกเลิก เพิกถอน แก้ไข หรือวางเงื่อนไขสำหรับวิธีการหยุดชั่วคราวนี้ได้ โดยศาลจะพิจารณาดังต่อไปนี้

1. เจ้าหนี้มีประกันหรือผู้รับจำนอง พิสูจน์ได้ว่า ลูกหนี้ไม่ได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่เป็นประกัน และทรัพย์สินที่เป็นประกันไม่มีความจำเป็นในแผนการฟื้นฟูกิจการที่ขังบังคับอยู่
2. เจ้าหนี้ที่มีทรัพย์สินเป็นประกันนั้น แสดงให้เห็นได้ว่า ผลประโยชน์เหนือทรัพย์สินของลูกหนี้ที่เขายึดถือเป็นประกันนั้น ไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างเพียงพอ (adequate protection) จากการใช้วิธีการหยุดหนี้ ซึ่งการคุ้มครองอย่างเพียงพอนั้นมาตรา 361 ได้บัญญัติถึงวิธีการอันเป็นที่ยอมรับ ดังนี้
  - ก. ผู้ดูแลทรัพย์สิน (Trustee) หรือลูกหนี้อาจจะต้องชำระเงินสดหรือผ่อนชำระเงินให้แก่เจ้าหนี้ผู้ทรงหลักประกัน เพื่อเป็นค่าชดเชย เนื่องจากการขาดผลประโยชน์ที่จะได้จากทรัพย์สินนี้ เพราะถูกบังคับให้หยุดในการดำเนินคดี
  - ข. เจ้าหนี้ผู้ทรงหลักประกันนั้นอาจจะได้รับสิทธิยึดเหนี่ยวเหนือทรัพย์สินอื่นแทนหรือเพิ่มขึ้นเป็นการทดแทนผลประโยชน์ที่ลดลงอันเนื่องมาจากการใช้วิธีการบังคับให้หยุดหนี้

²⁴ มาตรา 362 (C) ของ Bankruptcy Code.

ก. เจ้าหนี้อาจจะได้รับสิทธิที่มีค่าเท่ากับผลประโยชน์ของทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้น

ฉะนั้น หากเจ้าหนี้มีประกันไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างเพียงพอตามวิธีการดังกล่าวนี้ เมื่อคู่สัญญาผู้มีส่วนได้เสียร้องขอต่อศาล เมื่อศาลพิจารณาแล้วอาจจะสั่งยกเลิกวิธีการหยุด (Automatic Stay) สำหรับหลักประกันนั้น ๆ ได้

4.3.2 การพิสูจน์หนี้ (Proof of Claim)

การพิสูจน์หนี้เป็นขบวนการที่สำคัญประการหนึ่งของการฟื้นฟูองค์กรธุรกิจ ตามบทที่ 11 เพื่อให้ทราบถึงจำนวนเจ้าหนี้และจำนวนหนี้ทั้งหมดของลูกหนี้ และเพื่อประโยชน์ในการแบ่งเฉลี่ยทรัพย์สินให้แก่เจ้าหนี้ที่แท้จริง นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อลูกหนี้อื่นเนื่องมาจาก การปลดหนี้เหล่านี้โดยผลของการยืนยันแผน ซึ่งมาตรา 1141 (d) ของ Bankruptcy Code ได้กำหนดไว้ว่า "คำสั่งศาลที่ยืนยันแผนการจะปลดหนี้ของลูกหนี้จากหนี้ใด ๆ ซึ่งได้เกิดขึ้นก่อนวันที่จะมีคำสั่งยืนยันนี้" อย่างไรก็ตามเจ้าหนี้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นที่จะมีสิทธิออกเสียงและมีส่วนร่วมในการแบ่งเฉลี่ยทรัพย์สินภายใต้แผนการ ฉะนั้นบรรดาเจ้าหนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องทำการยื่นพิสูจน์หนี้ เพื่อให้สิทธิเรียกร้องของตนเป็นสิทธิเรียกร้องที่ได้รับอนุญาตแล้ว แต่ก็มีข้อยกเว้นในมาตรา 1111 (a) ว่า เจ้าหนี้ที่มีรายชื่อปรากฏในตารางรายชื่อเจ้าหนี้ที่ลูกหนี้ยื่นต่อศาลนั้นจะถูกถือว่าได้มีการยื่นพิสูจน์หนี้แล้ว ซึ่งมาตรา 502 (a) ก็ได้สันนิษฐานว่า สิทธิเรียกร้องดังกล่าวเป็นสิทธิเรียกร้องที่ได้รับอนุญาตแล้ว เว้นแต่สิทธิเรียกร้องนั้นจะเป็นสิทธิเรียกร้องที่มีผู้โต้แย้ง หรือเป็นสิทธิเรียกร้องที่ต้องขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต หรือสิทธิเรียกร้องนั้นยังไม่สามารถกำหนดจำนวนได้แน่นอนที่จะต้องทำการพิสูจน์หนี้

มาตรา 1111 (a) เป็นนโยบายที่ให้ความสะดวกสำหรับการยื่นพิสูจน์หนี้ต่อศาล เพราะช่วยศาลประหยัดเวลาในการที่จะต้องมาตรวจสอบเพื่อพิสูจน์จำนวนหนี้ตามสิทธิเรียกร้องที่ได้กำหนดในบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้ที่ลูกหนี้ยื่นต่อศาลทุกราย ซึ่งศาลจะพิสูจน์เฉพาะสิทธิเรียกร้องที่ถูกโต้แย้ง สิทธิเรียกร้องที่ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในอนาคต และสิทธิเรียกร้องที่ยังไม่สามารถกำหนดได้เท่านั้น เจ้าหนี้มีหน้าที่เพียงต้องตรวจสอบว่า สิทธิเรียกร้องของตนที่ถูกกำหนดโดย

ลูกหนี้เป็นอย่างไร และจำนวนเท่าใด เพื่อป้องกันการผิดพลาดในการยื่นฟ้องหนี้ของคุณ
อย่างไรก็ดีเคยมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง คือ สิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้ที่ได้กำหนดโดยลูกหนี้
ว่าไม่ถูกโต้แย้ง แต่จำนวนเงินที่กำหนดไว้แตกต่างจากหนี้จริง ฉะนั้นเพื่อป้องกันการผิดพลาด
เจ้าหนี้จึงควรยื่นฟ้องหนี้ทุกกรณี ²⁵

ถ้าเจ้าหนี้ไม่ได้ยื่นฟ้องหนี้ ลูกหนี้รวม ลูกหนี้หรือ trustee อาจจะยื่นฟ้อง
หนี้เพื่อผลประโยชน์ของเจ้าหนี้ การกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งสำคัญต่อการปลดหนี้โดยเฉพาะกรณีที่
ลูกหนี้เป็นบุคคลธรรมดา กล่าวคือ หากลูกหนี้ก่อหนี้ชนิดหนึ่ง โดยมีบุคคลภายนอกค้ำประกัน
ต่อมาเมื่อลูกหนี้ยื่นคำร้องขอใช้วิธีการตามบทที่ 11 และเจ้าหนี้ไม่ได้ยื่นฟ้องหนี้เจ้าหนี้ก็
จะไม่มีสิทธิที่จะร่วมในการแบ่งปันทรัพย์สินในคดีนี้ ส่วนผู้ค้ำประกันยังต้องรับผิดชอบในหนี้ที่ประกันเต็ม
จำนวนที่ประกัน ดังนั้นเพื่อป้องกันปัญหานี้ ลูกหนี้รวมได้รับอนุญาตให้ยื่นฟ้องหนี้เพื่อผลประโยชน์
ของลูกหนี้และของตนเอง ²⁶

นอกจากนี้ในการยื่นฟ้องหนี้ที่ต้องกระทำในบทที่ 11 นี้ ใน Bankruptcy
3003 ได้ระบุว่า ตารางรายชื่อเจ้าหนี้ที่ลูกหนี้กำหนดถึงมูลหนี้ จำนวนเจ้าหนี้และจำนวนหนี้
ของสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้ทั้งหลายที่ลูกหนี้ยื่นต่อศาลเมื่อเริ่มคดีนั้น ถือว่าเป็นพยานหลักฐาน
ที่ถูกต้องในเบื้องต้นว่าเป็นหนี้ที่มีมูล เว้นเสียแต่ว่าสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้เป็นสิทธิเรียกร้อง
ที่ถูกโต้แย้ง สิทธิเรียกร้องที่ต้องอาศัยเหตุการณ์ในอนาคต หรือสิทธิเรียกร้องที่ยังไม่สามารถ
กำหนดจำนวนได้แน่นอน ฉะนั้นเจ้าหนี้หรือผู้ถือหุ้นที่มีรายชื่อกำหนดไว้ในตารางที่ลูกหนี้ยื่นต่อศาล
นั้น จึงไม่มีความจำเป็นต้องยื่นฟ้องหนี้หรือผลประโยชน์ เว้นแต่จะเป็นเจ้าหนี้หรือผู้ถือหุ้นที่
ลูกหนี้ไม่ได้กำหนดรายชื่อไว้ในตารางหรือเจ้าหนี้ผู้ซึ่งสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ถูกกำหนด
ไว้ในตารางว่าสิทธิเรียกร้องนั้นถูกโต้แย้ง ต้องอาศัยเหตุการณ์ในอนาคต หรือหนี้ที่ยังไม่
สามารถกำหนดจำนวนได้ ต้องยื่นฟ้องหนี้ภายในเวลาที่ศาลกำหนด ²⁷

²⁵ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the
Bankruptcy Code, p. 6A - 19.

²⁶ Ibid ., p. 6A - 20.

²⁷ ทิวบท Bankruptcy Rule 3003 (c) (2) - (3).

ในการยื่นฟ้องหนี้ การปฏิบัติอย่างถูกต้องจะต้องประกอบด้วย หลักฐานที่มีมูล ตามกฎหมายและไม่มีการคัดค้านสิทธิเรียกร้องนั้น สิทธิเรียกร้องนั้นก็จะถูกถือว่าได้รับ อนุญาตซึ่งผู้ทรงสิทธิเรียกร้องนั้นก็สามารถมีส่วนร่วมในการดำเนินการตามมาบทที่ 11 เช่น มีสิทธิในการออกเสียงและได้รับการแบ่ง เจลีย์ทรัพย์สิน

ในมาตรา 502 (a) ได้บัญญัติให้ผู้มีส่วนได้เสียสามารถคัดค้านการฟ้องหนี้ได้ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวตามมาบทที่ 11 นี้ การคัดค้านสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์โดยปกติจะกระทำ โดยลูกหนี้ หรือ trustee หากมีการแต่งตั้ง และบางครั้งอาจจะกระทำโดยคณะกรรมการ เจ้าหนี้ ขบวนการในการยื่นคำคัดค้านสิทธิเรียกร้องได้บัญญัติใน Bankruptcy Rule 3007 ผู้คัดค้านต้องรับภาระติดตามหาพยานหลักฐาน เกี่ยวกับมูลหนี้และจำนวนหนี้ของสิทธิเรียกร้องนั้น

มูลเหตุแห่งการคัดค้านสิทธิเรียกร้องปรากฏในมาตรา 502 (b) ซึ่งการคัดค้าน ที่สำคัญที่สุด คือ การคัดค้านว่าสิทธิเรียกร้องที่มีเหนือลูกหนี้ และทรัพย์สินของลูกหนี้เป็นสิทธิ เรียกร้องที่ไม่สามารถบังคับได้ โดยอาศัยเหตุผลอื่นนอกจากเหตุผลที่ว่าสิทธิเรียกร้องนั้นต้องขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในอนาคตหรือยังไม่ถึงกำหนด และผลประโยชน์ที่ยังไม่ถึงกำหนด ซึ่งสิทธิเรียกร้อง ดังกล่าวศาลจะไม่อนุญาตให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการตามมาบทที่ 11

4.3.2.1 การจัดแบ่งชั้นเจ้าหนี้ (Classes)

แผนการปรับปรุงกิจการตามมาบทที่ 11 นี้ จะต้องเกี่ยวข้องกับ สิทธิเรียกร้องมีประกัน ไม่มีประกัน และผู้มีส่วนได้เสีย (the holders of equity interest) ของลูกหนี้ ซึ่งเจ้าหนี้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องเหล่านี้จะถูกนำมาจัดเป็นกลุ่มของ เจ้าหนี้ แต่ละกลุ่มจะเรียกชั้นของสิทธิเรียกร้อง (class) เจ้าหนี้แต่ละคนในชั้นของสิทธิ เรียกร้องหนึ่ง ๆ ต่างก็มีสิทธิออกเสียงยอมรับแผนการหรือไม่ ซึ่งหากในชั้นของสิทธิเรียกร้อง ชั้นใดชั้นหนึ่งได้มีจำนวนเจ้าหนี้มากกว่าครึ่ง และจำนวนหนี้สองในสามออกเสียงยอมรับแผน การก็จะถือว่าชั้นของสิทธิเรียกร้องนั้นยอมรับแผนการ ส่วนเจ้าหนี้ที่เป็นเสียงส่วนน้อยที่ไม่ยอมรับก็ต้องผูกพันตามแผนการนั้นด้วย²⁸ จึงมีความจำเป็นต้องมีการจัดแบ่งชั้นของ เจ้าหนี้เพื่อให้ ทราบว่าชั้นของสิทธิเรียกร้องชั้นใดออกเสียงยอมรับแผนการหรือไม่ เพราะหากชั้นของสิทธิเรียก ร้องที่ถูกกระทบกระเทือนอย่างน้อยที่สุด 1 ชั้น ยอมรับแผนการ ศาลก็มิอาจยืนยันแผนการได้

²⁸ มาตรา 1141 (a) ของ Bankruptcy Code.

หากเข้าหลักเกณฑ์อื่นตามมาตรา 1129 (a) ด้วย นอกจากนี้วัตถุประสงค์หลักของการจัด
 แบ่งชั้นของ เจ้าหนี้หรือผู้ทรงผลประโยชน์ ก็เพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่าชั้นของสิทธิเรียกร้องใด
 กระทบกระเทือนหรือไม่กระทบกระเทือน ผู้เสนอแผนการต้องมีหลักการที่แน่นอนเกี่ยวกับ
 เรื่องการจัดชั้นของ เจ้าหนี้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ว่าจะจัดอย่างไร และสมาชิก
 ในแต่ละชั้นนั้นหรือตัวแทนควรจะมีลักษณะเช่นใดเพื่อให้แน่ใจว่าจะได้รับการออกเสียงในทางที่
 เป็นการยืนยัน อย่างไรก็ตาม มีสิทธิเรียกร้องบางอย่างที่ไม่ต้องจัดแบ่งชั้นเพราะไม่มีสิทธิออก
 เสียงยอมรับแผนหรือไม่ แต่จะได้รับชำระหนี้ก่อน²⁹ จึงไม่ต้องถูกนำมาจัดแบ่งชั้นเหมือน
 เช่นเจ้าหนี้อื่น คือ

1. สิทธิเรียกร้องในด้านการบริหาร (Administrative expenses)

มาตรา 507 (a) (1)³⁰

2. สิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นระหว่างการยื่นคำร้องโดยไม่สมัครใจ จนถึงศาลมี
 คำสั่งให้ใช้วิธีการฟื้นฟูกิจการตามมาบทที่ 11 (involuntary gap claims) มาตรา 507
 (a) (2)

3. หนี้ภาษี มาตรา 507 (a) (7)

มาตรา 1122 ได้กล่าวถึงการจัดแบ่งชั้นของเจ้าหนี้ โดยกล่าวว่าสิทธิเรียกร้อง
 หรือผลประโยชน์ใดที่อยู่ในชั้นเดียวกัน จะต้องได้รับผลการปฏิบัติที่เหมือนกันกับสมาชิกอื่นภายใน
 ชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์นั้น แต่ในมาตรานี้ไม่ได้กล่าวว่าสิทธิเรียกร้องหรือผล

²⁹ มาตรา 1129 (a) (9) (A), (C) ของ Bankruptcy Code.

³⁰ สิทธิเรียกร้องที่จะถือว่าเป็นสิทธิเรียกร้องในด้านการบริหารตามมาตรา 507 (b) (1) นั้นปรากฏอยู่ในมาตรา 503 (b) ซึ่งพอจะสรุปได้ว่าเป็น

1. ค่าใช้จ่ายที่จ่ายไปจริงและจำเป็นและค่าใช้จ่ายสำหรับการรักษาทรัพย์สินของ
 ลูกหนี้รวมถึงค่าจ้าง เงินเดือน หรือค่านายหน้าในการบริหารที่ได้ชำระไปภายหลังเริ่มคดี
2. ค่าชดเชยและค่าชดเชยตามคำวินิจฉัยของศาลภายใต้มาตรา 330 (a) ซึ่งก็
 คือ ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในการจ้างมืออาชีพมาบริหารงาน.

ประโยชน์ที่เหมือนกันต้องจัดอยู่ในชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์เดียวกัน³¹
ตัวอย่างเช่น ลูกหนี้มีเจ้าหนี้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันในจำนวนหนี้ตั้งแต่ 50 เหรียญ
ถึง 2,000,000 เหรียญ สิทธิเรียกร้องบางอย่างอาจเป็นเจ้าหนี้ทางการค้า บางก็เป็น
ธนาคารหรือบริษัทประกัน ไม่มีความจำเป็นที่จะนำสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันเหล่านี้มารวม
ไว้ในชั้นเดียวกัน เจ้าหนี้ทางการค้า เจ้าหนี้ธนาคาร หรือบริษัทประกัน อาจต้องการ
ยอมรับการปฏิบัติที่แตกต่างกัน ฉะนั้นผู้เสนอแผนการควรจะต้องคำนึงถึงความต้องการของ
เจ้าหนี้ด้วย เจ้าหนี้มีประกันที่มีสิทธิเท่าเทียมกันต่อทรัพย์สินเดียวกัน ควรจะอยู่ชั้นเดียวกัน
ในทางกลับกัน ถ้ามีสิทธิเรียกร้องที่แตกต่างกัน หรือมีสิทธิเรียกร้องเดียวกัน แต่สิทธิเรียกร้อง
นั้นบังคับเหนือทรัพย์สินที่แตกต่างกัน ก็ควรจะอยู่ในชั้นที่แตกต่างกัน

การจัดแบ่งชั้นเจ้าหนี้โดยทั่วไป ในการฟื้นฟูกิจการตามบทที่ 11 นี้ ลูกหนี้มักจะแบ่ง
ชั้นเจ้าหนี้อย่างน้อยที่สุด 4 ชั้น คือ³²

1. สิทธิเรียกร้องอันมีบุริมสิทธิ (priority claims)
2. สิทธิเรียกร้องมีประกัน (secured claims)
3. สิทธิเรียกร้องไม่มีประกัน (unsecured claims)
4. ผู้มีส่วนได้เสียในกิจการ (ownership interests)

แผนการต้องรวมสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์เหล่านี้จัดแบ่งเป็นกลุ่มเจ้าหนี้แล้วแบ่ง
เป็นชั้นของสิทธิเรียกร้อง ซึ่งชั้นของสิทธิเรียกร้องแต่ละชั้นจะประกอบด้วยสิทธิเรียกร้องที่คล้ายกัน

4.3.3 การตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ (Committee)

ในการยื่นคำร้องตามบทที่ 11 นี้ จะมีเจ้าหนี้จำนวนมากเข้ามามีส่วนเกี่ยว
ข้องในคดี ลูกหนี้ไม่สามารถติดต่อเจรจาต่อรองกับเจ้าหนี้ที่ละคนได้ จำเป็นต้องมีตัวแทนของ

³¹ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, p. 9 -6.

³² Richard I. Aaron, Bankruptcy Law Fundamentals, (New York : Clark Boardman Company, Ltd., 1987), p. 12 - 14.

เจ้าหนี้เหล่านี้เข้ามาเป็นตัวแทนดูแลผลประโยชน์ของเจ้าหนี้และลูกหนี้ ทำหน้าที่แทนเจ้าหนี้ทั้งหลาย กฎหมายจึงกำหนดให้มีการตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ภายหลังจากศาลมีคำสั่งให้ใช้วิธีการฟื้นฟูตามบทที่ 11 ซึ่งศาลจะเป็นผู้แต่งตั้งจากเจ้าหนี้ไม่มีประกันซึ่งเป็นเจ้าหนี้รายใหญ่ที่สุด 7 ราย หรือแต่งตั้งจากคณะกรรมการ ซึ่งเป็นตัวแทนเจ้าหนี้ที่เข้าร่วมตัวกันก่อนยื่นคำร้อง (a pre-filing committee) เพื่อทำหน้าที่แทนเจ้าหนี้เหล่านั้นก่อนยื่นคำร้อง

การเลือกตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ ศาลมักจะพิจารณาเลือกจากรายชื่อเจ้าหนี้รายใหญ่ที่สุด 20 ราย ที่ลูกหนี้ได้ยื่นต่อศาลเมื่อเริ่มยื่นคำร้องตามบทที่ 11 ซึ่งแม้ว่าตามบทบัญญัติในกฎหมายไม่ได้กำหนดว่าห้ามศาลเลือกบุคคลที่เป็นผู้มีส่วนได้เสียร่วมกับลูกหนี้ในกิจการนั้น (insiders) มาเป็นกรรมการเจ้าหนี้ แต่บัญชีรายชื่อเจ้าหนี้รายใหญ่ที่สุด 20 ราย ที่ลูกหนี้ยื่นเมื่อเริ่มคดีจะไม่มีชื่อของบุคคลที่เป็นผู้มีส่วนได้เสียร่วมกับลูกหนี้ในกิจการนั้นปรากฏอยู่ (insiders) เพราะกฎหมายห้ามไว้ อย่างไรก็ตาม การที่มีรายชื่อเจ้าหนี้ 20 ราย ให้ศาลเลือกนี้ เป็นการให้โอกาสศาลที่จะเลือกกรรมการเจ้าหนี้มากกว่า 7 คน ก็ได้ นอกจากนี้ อาจจะมีเจ้าหนี้บางคนปฏิเสธไม่ยอมรับทำหน้าที่นี้ และที่สำคัญคือไม่มีบทบังคับศาลว่า คณะกรรมการเจ้าหนี้ต้องมีจำนวน 7 รายเท่านั้น³³

4.3.3.1 อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเจ้าหนี้

ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการเจ้าหนี้ต้องซื่อสัตย์ต่อหน้าที่และรักษาผลประโยชน์ของเจ้าหนี้ กรรมการแต่ละคนจะไม่ออกเสียงในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของตน กรรมการเจ้าหนี้มีหน้าที่ดังต่อไปนี้³⁴

1. ให้คำปรึกษาแก่ trustee หรือลูกหนี้ (debtor in possession)³⁵

³³ Daniel R. Cowans, Cowans Bankruptcy Law and Practice, p. 468.

³⁴ มาตรา 1103 (c) ของ Bankruptcy Code.

³⁵ ลูกหนี้ (debtor in possession) หมายถึง ลูกหนี้ที่เข้าดำเนินกิจการของลูกหนี้ต่อไปโดยไม่มีการแต่งตั้ง trustee ซึ่งในกรณีนี้ลูกหนี้จะทำหน้าที่เหมือนกับ trustee

ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจการของลูกหนี้ต่อไป กล่าวคือ กรรมการเจ้าหนี้ต้องทราบถึงความเป็นไปในทางก้าวหน้าของกิจการ และต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยเสมอ และทราบถึงสถานการณ์การเงินและการดำเนินธุรกิจของลูกหนี้ตามปกติเมื่อ trustee หรือลูกหนี้จะมีข้อเสนอหรือคำสั่งใด ๆ ส่งไปยังศาล จะต้องขอคำปรึกษาจากคณะกรรมการเจ้าหนี้ก่อนและขอความเห็นชอบ³⁶

2. สืบสวนถึงการกระทำของลูกหนี้สินทรัพย์ และหนี้สินของลูกหนี้ สถานะทางการเงินของลูกหนี้ และการดำเนินกิจการของลูกหนี้ ซึ่งเป็นหน้าที่ที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ไม่มีการแต่งตั้ง trustee หรือผู้ตรวจสอบ (examiner) นอกจากนั้น คณะกรรมการเจ้าหนี้ซึ่งถือว่าเป็นคู่สัญญาผู้มีส่วนได้เสีย มีอำนาจร้องขอต่อศาลให้ยกเลิกวิธีการฟื้นฟูกิจการตามบทที่ 11 แล้วมีคำสั่งให้ลูกหนี้เข้าสู่ขบวนการตามบทที่ 7 คือล้มละลาย³⁷

3. ให้คำปรึกษา แนะนำ และมีส่วนร่วมในการวางแผนการ เป็นหน้าที่ที่คณะกรรมการเจ้าหนี้ต้องกระทำ ไม่ว่าแผนการนั้นจะถูกเตรียมเพื่อเสนอต่อศาลโดย trustee หรือโดยลูกหนี้ (debtor in possession) อย่างไรก็ตาม กรรมการเจ้าหนี้มักจะแต่งตั้งกรรมการย่อยเพื่อเจรจากรือให้คำแนะนำแก่ trustee หรือลูกหนี้เกี่ยวกับแผนการ³⁸

³⁶ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, p. 3 - 14.

³⁷ Ibid.

³⁸ Ibid., p. 3-15.

4. ร้องขอต่อศาลให้มีการแต่งตั้ง³⁹ trustee หรือ ผู้ตรวจสอบ⁴⁰ (examiner) เพื่อเข้าควบคุมการกระทำของลูกหนี้ โดยคณะกรรมการเจ้าหนี้ที่มีสิทธิจ้างบุคคลผู้มีอาชีพต่าง ๆ เข้ามาช่วยเหลือคนซึ่งรวมถึงทนาย นักบัญชี และตัวแทนอื่น ๆ

5. กระทำการอื่นใดเพื่อผลประโยชน์ของเจ้าหนี้ทั้งหลาย อาจเป็นการเข้าร่วมฟังการพิจารณาต่าง ๆ ในฐานะผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจเป็นผู้ยื่นแผนการฟื้นฟูกิจการในกรณีลูกหนี้ไม่มีอำนาจ และรวมเป็นโจทก์ฟ้องคดีเพิกถอนการโอนที่เป็นโมฆะ⁴¹

หน้าที่ของคณะกรรมการเจ้าหนี้จะคล้ายคลึงกับหน้าที่ของ⁴² trustee ซึ่งในบางครั้งก็ทำงานซ้ำซ้อนกัน อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์ของบทที่ 11 คือ การเตรียมวิธีการเพื่อให้ลูกหนี้และเจ้าหนีปฏิบัติตามข้อตกลงได้สำเร็จ การประชุมระหว่างลูกหนี้และเจ้าหนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งคณะกรรมการเจ้าหนี้ก็เป็นคู่สัญญาผู้มีส่วนได้เสียที่มีสิทธิเข้าประชุมร่วมกันเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ในคดี

4.3.3.2 การประชุมเจ้าหนี้

ภายหลังจากศาลได้มีคำสั่งให้ใช้วิธีการตามบทที่ 11 นี้แล้ว ลูกหนี้ trustee คณะกรรมการเจ้าหนี้ หรือ United State Trustee

³⁹ เจื่อนไขของการแต่งตั้ง trustee ปรากฏในมาตรา 1104 ของ Bankruptcy Code.

⁴⁰ อำนาจหน้าที่ของ trustee ปรากฏในมาตรา 1106 (a) ของ Bankruptcy Code แต่หน้าที่ที่สำคัญคือ ต้องเข้าควบคุมทรัพย์สินของลูกหนี้และอาจจะเป็นผู้เข้าดำเนินการจัดการเกี่ยวกับธุรกิจของลูกหนี้และมีสิทธิที่จะดำเนินการฟ้องร้องเพื่อประโยชน์แก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ นอกจากนี้ยังมีอำนาจในการยอมรับหรือปฏิเสธสัญญาที่ยังไม่มีผลบังคับ (executory contracts) และสัญญาเข้าที่ยังไม่สิ้นสุด.

⁴¹ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, p. 3 - 13.

⁴² การที่มีหน้าที่คล้ายคลึงกันอาจจะทำให้ศาลไม่เห็นด้วยกับการที่จะต้องจ่ายค่าชดเชยสำหรับบุคคล 2 คน ที่ทำงานซ้ำซ้อนกันเพื่อแก้ปัญหาเดียวกัน.

ต้องจัดให้มีการประชุมเจ้าหนี้⁴³ ขึ้นภายในเวลาอันสมควร⁴⁴ ซึ่งอาจต้องมีการประชุมเจ้าหนี้หลายครั้งในแต่ละคดี นอกจากนี้ศาลอาจสั่งให้มีการประชุมผู้ถือหุ้น⁴⁵ ขึ้นด้วยก็ได้ ในการประชุมเจ้าหนี้ ลูกหนี้ต้องเข้าร่วมประชุมด้วย และเสมียนศาล (clerk) จะเป็นประธานในการประชุม เว้นเสียแต่

1. ศาลระบุใหญ่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เป็นประธาน
2. หากคณะกรรมการเจ้าหนี้แต่งตั้งบุคคลที่จะเป็นประธานในการประชุมหรือระบุใหญ่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เป็นประธานในการประชุม บุคคลที่ถูกแต่งตั้งหรือระบุขึ้นก็จะเป็นประธานในการประชุม⁴⁶

ในการประชุมผู้ถือหุ้นนั้น เสมียนศาลก็ยังคงทำหน้าที่ประธานในการประชุมอยู่ เว้นเสียแต่ผู้ถือหุ้นที่อยู่ในการประชุมซึ่งถือหุ้นส่วนใหญ่ระบุใหญ่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เป็นประธาน⁴⁷

4.3.4 แผนการฟื้นฟูกิจการ (plan)

ประเด็นที่สำคัญที่สุดของการดำเนินการฟื้นฟูกิจการตามบทที่ 11 อยู่ที่แผนการฟื้นฟูกิจการ (the plan of reorganization) ซึ่งมาตรา 1121 (a) ระบุให้ลูกหนี้เป็นผู้ยื่นแผนการดังกล่าวต่อศาล พร้อมกับยื่นคำร้องขอเริ่มต้นใช้บทที่ 11 หรือในเวลาใด ๆ ก็ได้ ทั้งนี้ไม่เกินกำหนด 120 วัน นับจากวันที่ศาลมีคำสั่งให้ใช้วิธีการตามบทที่ 11

⁴³ J. Ronald Trost, "Business Reorganization Under Chapter 11 of the New Bankruptcy Code." The Business Lawyer, Vol 34 April 1979, p. 1315

⁴⁴ ตามมาตรา 341 (a) ของ Bankruptcy Code กำหนดให้มีการจัดการประชุมเจ้าหนี้ขึ้นโดย Bankruptcy Rule 2003 (a) บัญญัติให้จัดการประชุมเจ้าหนี้ขึ้นระหว่างวันที่ 20 - 40 วัน ภายหลังจากศาลมีคำสั่งให้ใช้บทที่ 11.

⁴⁵ มาตรา 341 (b) ของ Bankruptcy Code.

⁴⁶ Bankruptcy Rule 2003 (b) (1).

⁴⁷ Bankruptcy Rule 2003 (b) (2).

โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นการยื่นคำร้องแบบสมัครใจหรือไม่สมัครใจก็ตาม⁴⁸ หลังจากนั้น ลูกหนี้มีเวลา 60 วันที่จะได้รับคำรับรองแผนการจากชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ ซึ่งระยะเวลา 180 วันนี้อาจจะขยายออกไปหรือยื่นเข้ามาได้⁴⁹ อย่างไรก็ตาม หากครบกำหนดระยะเวลา 120 วันแล้ว ลูกหนี้ยังไม่ได้อื่นเสนอแผนการฟื้นฟูกิจการ บุคคลผู้มีส่วนได้เสียอาจยื่นเสนอแผนการฟื้นฟูกิจการต่อศาลได้⁵⁰

4.3.4.1 หลักเกณฑ์ในการร่างแผนการฟื้นฟูกิจการ

ในการร่างแผนการฟื้นฟูกิจการมาตรา 1123 ของ Bankruptcy Code ได้กำหนดรายละเอียดที่ควรระบุในแผนการฟื้นฟูกิจการ ดังต่อไปนี้

- (1) ระบุลำดับชั้นต่าง ๆ ของสิทธิเรียกร้อง⁵¹
- (2) ระบุสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ในลำดับชั้นที่ไม่ถูกกระทบกระเทือนจากแผนการฟื้นฟูกิจการ ซึ่งมาตรา 1123 (a) (2) กำหนดให้มีการระบุในแผนการเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ในลำดับชั้น ซึ่งไม่ถูกกระทบกระเทือนจากแผนการฟื้นฟูกิจการ เนื่องจากสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ในลำดับชั้นใดซึ่งไม่ถูกกระทบกระเทือนจะถูกสันนิษฐานว่าสิทธิเรียกร้องในลำดับชั้นนั้น ๆ ยอมรับแผนการ⁵² จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปชักจูงให้ลำดับชั้นนั้น ๆ ออกเสียงยอมรับแผนการ นอกจากนี้ แผนการอาจจะต้องชี้แจงรายละเอียดว่าเหตุใดลำดับชั้นดังกล่าวจึงไม่ถูกกระทบกระเทือน

(3) ระบุถึงวิธีการปฏิบัติต่อสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ในลำดับชั้นที่ถูกกระทบกระเทือนภายใต้แผนการฟื้นฟูกิจการ แผนการดังกล่าวต้องให้รายละเอียดในลักษณะที่ถูกต้องแน่นอนเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติต่อสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ในลำดับชั้นที่ถูกกระทบกระเทือน ตัวอย่างเช่น แผนการฟื้นฟูกิจการกำหนดว่า สิทธิเรียกร้องที่ไม่มีประกันทั้งหมดจะถูกจัดให้อยู่ในลำดับชั้นเดียวกันทั้งหมด และถือว่าเป็นสิทธิเรียกร้องในลำดับชั้นที่ถูกกระทบกระเทือน และ

⁴⁸ มาตรา 1121 (a) (b) ของ Bankruptcy Code.

⁴⁹ มาตรา 1121 (d) ของ Bankruptcy Code.

⁵⁰ มาตรา 1121 (c) ของ Bankruptcy Code.

⁵¹ ดูหัวข้อ การจัดแบ่งลำดับชั้นของสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้ ที่ 4.3.2.1

⁵² มาตรา 1126 (f) ของ Bankruptcy Code.

เนื่องจากไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนเป็นเงินสด แผนการฟื้นฟูกิจการจึงต้องกำหนดด้วยว่า จะมีผลตอบแทนอย่างไรต่อสิทธิเรียกร้องในลำดับชั้นดังกล่าว แม้ว่าสิทธิเรียกร้องในลำดับชั้นนั้นจะไม่ได้รับอะไร เป็นการตอบแทนเลยก็ตาม

(4) กำหนดให้มีการปฏิบัติที่เหมือนกันต่อสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์แต่ละอย่าง ซึ่งอยู่ในลำดับชั้นเดียวกัน มาตรา 1123 (a) (4) ใ้ระบุให้แผนการต้องกำหนดให้มีการปฏิบัติที่เหมือนกันต่อสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่อยู่ในชั้นเดียวกัน เว้นเสียแต่ว่าผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์เฉพาะรายใด ๆ ในลำดับชั้นดังกล่าวยอมรับการปฏิบัติที่น้อยกว่าผู้ทรงสิทธิอื่นในชั้นเดียวกัน

(5) กำหนดให้มีวิธีการสำหรับการปฏิบัติให้เป็นไปตามแผนการอย่างเพียงพอ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับและเข้าใจแก่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ในทุกลำดับชั้น และเป็น การส่งเสริมให้แผนการเป็นที่ยอมรับ ซึ่งในมาตรา 1123 (a) ใ้ยกตัวอย่างของวิธีการที่จะถือว่าเป็นการเพียงพอ 10 ข้อ อย่างไรก็ตาม อนุมารัตดังกล่าวนี้เป็นเพียงตัวอย่างเท่านั้น ไม่ใช่วิธีการที่เด็ดขาดจึงอาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้

(6) ในกรณีที่ลูกหนี้เป็นบริษัท แผนการจะต้องกำหนดให้มีการแก้ไขตราสารจัดตั้งบริษัทของบริษัทลูกหนี้ โดยไม่ให้บริษัทลูกหนี้ออกหุ้นชนิดไม่มีสิทธิออกเสียง (non-voting equity securities) ให้แก่เจ้าหนี้ วัตถุประสงค์ในการห้ามก็เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ถือหุ้นได้รับหุ้นอย่างไม่ยุติธรรมและไม่มั่นคง ทั้งนี้มาตรา 1123 (a) (6) ไม่ต้องการให้มีการออกหุ้นที่ไม่มีสิทธิออกเสียงได้ ในทุกกรณี⁵³

(7) แผนการจะต้องประกอบด้วยข้อกำหนดซึ่งสอดคล้องกับผลประโยชน์ของเจ้าหนี้และผู้ถือหุ้น และความสงบเรียบร้อยของประชาชนในประเด็นวิธีการคัดเลือกเจ้าหนี้ที่ กรรมการหรือ trustee ภายใต้แผนการและผู้สืบตำแหน่งต่อจากบุคคลเหล่านี้ ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับ มาตรา 1129 (a) (5) อย่างชัดเจนที่ต้องการให้ผู้เสนอแผนเปิดเผยสถานะที่แท้จริง และ

⁵³ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, p. 9-28.

สังกัดของบุคคลผู้ซึ่งทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ กรรมการ หรือผู้ดูแลทรัพย์สินที่มีอำนาจออกเสียง (Voting trustee) ของบริษัทลูกหนี้ หรือผู้สืบตำแหน่งต่อจากลูกหนี้ภายใต้แผนการ ซึ่งการคัดเลือกตัวกรรมการบริษัทนั้นจะต้องสอดคล้องกับผลประโยชน์ของเจ้าหนี้และผู้ถือหุ้น และต้องคำนึงถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชนด้วย ทั้งนี้เป็นไปตามมาตรา 1123 (a) (7)

4.3.4.2 สิทธิเรียกร้องที่ถูกระทบกระเทือน (Impairment)

สิทธิเรียกร้องที่ถูกระทบกระเทือน หมายถึง สิทธิเรียกร้องที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนตามสิทธิที่มีอยู่ ซึ่งแผนการฟื้นฟูกิจการตามบทที่ 11 นี้จะต้องระบุว่า สิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ชั้นใดที่ถูกระทบกระเทือน หรือไม่ถูกระทบกระเทือน และได้ปฏิบัติต่อสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ชั้นนั้นเช่นใด แนวความคิดของเรื่องสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ถูกระทบกระเทือนหรือไม่คอนข้างมีความสำคัญต่อผู้เสนอแผนการฟื้นฟูกิจการ ทั้งนี้คงได้กล่าวแล้วว่า สิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ไม่ถูกระทบกระเทือนจะไม่มีผลต่อการออกเสียงยอมรับแผนการฟื้นฟูหนี้หรือไม่ เนื่องจากว่าเจ้าหนี้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ไม่ถูกระทบกระเทือนนี้ถูกสันนิษฐานว่ายอมรับแผนการอย่างเด็ดขาด ⁵⁴

โดยทั่วไปในกรณีของการฟื้นฟูกิจการ สิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ต่าง ๆ จะถูกระทบกระเทือนทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามหากสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์มีลักษณะตามที่กฎหมายกำหนดแล้วก็คือว่าสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์นั้นไม่ถูกระทบกระเทือน

ในการพิจารณาสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ที่ถูกระทบกระเทือน อาจแยกพิจารณาได้เป็น 2 กรณี คือ

(1) สิทธิเรียกร้องที่ถูกระทบกระเทือนของเจ้าหนี้ สิทธิเรียกร้องต่าง ๆ ของเจ้าหนี้ที่จะถือว่าไม่ถูกระทบกระเทือนภายใต้แผนการก็คือเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้ คือ

ก. เมื่อแผนการไม่ได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้
(Leaving Claims Unaltered) แผนการต้องไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงสิทธิตามกฎหมาย ความเป็นธรรม

⁵⁴ มาตรา 1126 (f) ของ Bankruptcy Code

(equitable right) หรือตามสัญญาที่ผู้ทรงสิทธิดังกล่าวมีอยู่⁵⁵ ทั้งนี้มาตรา 1124 (1) นี้ใช้กับกรณีสิทธิเรียกร้องมีประกัน ถ้าแผนการฟื้นฟูนี้ได้เสนอตารางการจ่ายเงินให้แก่เจ้าหนี้ตามสัญญาตามข้อตกลงระหว่างเจ้าหนี้และลูกหนี้ดั้งเดิม เจ้าหนี้มีประกันซึ่งอยู่ในชั้นของสิทธิเรียกร้องชั้นใดชั้นหนึ่งก็จะถือว่าไม่ถูกกระทบกระเทือน หลักการนี้จะนำไปใช้กับสัญญาเช่าอสังหาริมทรัพย์หรือ อสังหาริมทรัพย์ ในกรณีที่ไม่มีผลการผัดนัดชำระเงินเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม มาตรา 1124 (1) มักจะไม่นำไปใช้กับสิทธิเรียกร้องที่ไม่มีประกัน⁵⁶ หลักการที่สำคัญของมาตรา 1124 (1) คือ จะไม่มีการแก้ไขใด ๆ เกิดขึ้นเกี่ยวกับการจัดการระหว่างเจ้าหนี้และลูกหนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้แผนการจะต้องเป็นดังเช่นที่เคยเกิดขึ้น ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้น ชั้นของสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้จะถือว่าถูกกระทบกระเทือน และมีสิทธิที่จะออกเสียงไม่เห็นด้วยกับแผนการฟื้นฟูนี้ได้

ข. การทำให้อยู่ในลักษณะเดิม (Reinstatement) ความสัมพันธ์ระหว่างมาตรา 1124 (1) และ (2) ค่อนข้างขัดเจน กล่าวคือ มาตรา 1124 (1) นั้นจะกล่าวถึงสิทธิเรียกร้องที่ยังไม่มีการผัดนัดเกิดขึ้น ส่วนมาตรา 1124 (2) นั้น เป็นกรณีที่ได้มีการผัดนัดเกิดขึ้นเกี่ยวกับหนี้ของลูกหนี้ภายใต้สัญญา แล้วมีการเยียวยาเพื่อให้ออกสู่ลักษณะเดิม ซึ่งมีความเกี่ยวพันระหว่างคู่สัญญานั้น ซึ่ง House Report ได้ระบุว่า

"The plan is permitted to reinstate a claim or interest and thus leave it unimpaired. Reinstatement consists of curing any default (other than a default under an ipso facto or bankruptcy clause) and reinstatement of the maturity of the claim or interest. Further, the plan may not otherwise alter any legal, equitable or contractual right to which the claim or interest entitles its holder."⁵⁷

⁵⁵ มาตรา 1124 ของ Bankruptcy Code.

⁵⁶ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, p. 10-5.

⁵⁷ Ibid., pp. 10-6 - 10-7.

อนึ่ง การทำให้กลับคืนสู่ลักษณะเดิม (reinstatement) ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้⁵⁸

1. มีการแก้ไขการผิดนัดใด ๆ ที่เกิดขึ้นกับสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นก่อนหรือหลังการเริ่มตนกระบวนการพิจารณา

2. การทำให้สิทธิเรียกร้องที่ถึงกำหนดกลับคืนสู่ลักษณะเดิม คือ ถือว่ายังไม่เกิดการผิดนัดตามสิทธิเรียกร้องนั้น เพื่อทำการชำระหนี้

3. แผนการต้องจ่ายค่าชดเชยแก่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องสำหรับค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการที่ผู้ทรงสิทธิต้องอาศัยสิทธิตามสัญญาหรือกฎหมายที่ใช้อยู่กับเท่านั้น

4. แผนการต้องไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงสิทธิตามกฎหมาย ความเป็นธรรม หรือตามสัญญาของผู้ทรงสิทธิเรียกร้อง

ก. การชำระหนี้ด้วยเงินสด (Cash - Out) สิทธิเรียกร้องจะถือว่าไม่ถูกกระทบกระเทือนอีกกรณีหนึ่งคือ กรณีมาตรา 1124 (3) ซึ่งมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. แผนการกำหนดให้เจ้าหนี้ได้รับเงินสดเท่ากับจำนวนเงินที่ได้รับอนุญาตตามสิทธิเรียกร้องนั้น หลังจากที่ได้มีการฉบับสุดท้ายมีผลบังคับ

2. บทบัญญัตินี้ได้กำหนดว่า จะต้องกำหนดให้เจ้าหนี้ได้รับเฉพาะเงินสดเท่านั้น จะกำหนดให้รับชำระหนี้เป็นทรัพย์สินอื่นแทนไม่ได้

(2) ผลประโยชน์ที่ถูกกระทบกระเทือน (Interest) การนำบทบัญญัติของมาตรา 1124 ไปใช้กับผู้ถือหุ้นของลูกหนี้นั้น ไม่แตกต่างจากการนำไปใช้กับเจ้าหนี้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้อง การนำมาตรา 1124 (1) และ (2) ไปใช้กับผู้ถือหุ้นของลูกหนี้ นั้น จะเหมือนกับ

⁵⁸ มาตรา 1124 (2) ของ Bankruptcy Code.

⁵⁹ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, p. 10-7.

การนำไปใช้กับเจ้าหนี้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้อง ความแตกต่างจะอยู่ใน (3) คือ มาตรา 1124 (3) ระบุถึงกรณีที่จะถือว่าสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้ไม่ถูกกระทบกระเทือนหากเจ้าหนี้ได้รับเงินสด ในวันที่แผนการมีผลบังคับเท่าเทียมกับจำนวนที่ได้รับอนุญาตของสิทธิเรียกร้องนั้น ดังนั้นถ้าจะถือว่าชั้นของผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิไม่ถูกกระทบกระเทือน แผนการต้องระบุให้ผู้ถือหุ้นได้รับชำระหนี้ด้วย เงินสดเท่าเทียมกับบุริมสิทธิที่กำหนดไว้แน่นอนจากการเลิกบริษัท (fixed liquidation preference) หรือราคาไถ่ถอนที่กำหนดไว้แน่นอน (a redemption price) แล้วแต่จำนวนใดจะสูงกว่ากัน⁶⁰ อย่างไรก็ตาม ชั้นของผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิที่จะถือว่าไม่ถูกกระทบกระเทือนภายใต้ มาตรา 1124 (3) ต้องได้รับการชำระหนี้เป็นเงินสด และต้องได้รับไม่ช้ากว่าวันที่แผนการมีผลบังคับ

4.3.4.3 การชักชวนให้ออกเสียงยอมรับแผน (Solicitation)

การฟื้นฟูองค์กรตามบทที่ 11 จะดำเนินการต่อไปได้ต้องมี การยอมรับแผนการโดยเจ้าหนี้ การที่บรรดาเจ้าหนี้จะยอมรับแผนการหรือไม่ เจ้าหนี้ควรจะทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับตัวลูกหนี้และกิจการของลูกหนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจ ข้อมูลดังกล่าวควร จะต้องเพียงพอสำหรับการพิจารณาว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธแผนการ มาตรา 1125 เป็นหัวใจของ การชักชวนให้ออกเสียง ซึ่งได้บัญญัติให้ผู้เสนอแผนการชักชวนผู้ที่มีสิทธิออกเสียง ไปออกเสียง ยอมรับแผนการ โดยอาศัยข้อมูลซึ่งทำให้ผู้มีสิทธิออกเสียงสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง

นอกจากนี้ แนวความคิดที่สำคัญของมาตรา 1125 คือ ผู้ที่จะออกเสียงยอมรับแผนการ จะต้องได้รับข้อมูลที่เพียงพอเกี่ยวกับตัวลูกหนี้ รายละเอียดเกี่ยวกับสถานภาพและประวัติความเป็นมาของลูกหนี้ สถานการณ์ทางการเงินของลูกหนี้รวมถึงบัญชีต่าง ๆ ของลูกหนี้ด้วย ซึ่งต้องเพียงพอที่จะทำให้ผู้ทรงสิทธิหรือผลประโยชน์ของชั้นที่เกี่ยวข้องสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องเกี่ยวกับแผนการที่เสนอนั้น ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะต้องปรากฏอยู่ในเอกสารที่เปิดเผยม (disclosure statement) ที่จะจัดส่งให้แก่บรรดาเจ้าหนี้

⁶⁰ มาตรา 1124 (3) (B) ของ Bankruptcy Code.

คำจำกัดความของคำว่า "ข้อมูลเพียงพอ" (adequate information) นี้ The House and Senate Reports ได้ขยายความต่อไปอีกว่า การที่จะตัดสินว่า ข้อมูลนั้นเป็น adequate information หรือไม่ ศาลจะเป็นผู้พิจารณาในทางปฏิบัติเอง ซึ่งในทางทฤษฎีจะไม่ปรากฏอยู่ เนื่องจากว่าบัญชีต่าง ๆ ของลูกหนี้ส่วนใหญ่ก็จะสืบสนธิธุรกิจต่าง ๆ ซึ่งประสบปัญหาทางการเงินเริ่มแรกก็มักจะเลิกจ้างพนักงานบัญชี ฉะนั้นรายรับรายจ่าย และรายการอื่น ๆ จะไม่ได้บันทึกลงในบัญชีของบริษัท หรืออาจจะลงรายการทั้งหมดในบัญชี แต่ไม่ได้ลงในทันที มาลงภายหลังจึงอาจเกิดการคาดเคลื่อนผิดพลาดได้ ตารางการเงินบางชนิด อาจจะไม่ปรากฏ ทั้งนี้มิใช่ว่าลูกหนี้มีเจตนาหลบเลี่ยง แต่เนื่องจากลูกหนี้ไม่มีเงินและทรัพย์สินที่จะนำมาลงรายการในบัญชีได้อย่างถูกต้อง ทั้งหมดนี้ต้องนำมาพิจารณาในคำจำกัดความของคำว่า "adequate information" ⁶¹

อนึ่ง แม้ว่าโดยปกติแล้ว ในความคิดของศาลอาจจะไม่นิยมที่ราคาหรือประเมินราคาสินทรัพย์ของลูกหนี้ในการดำเนินการตามบทที่ 11 นี้ แต่การพิจารณาการที่ราคาหรือประเมินราคาสินทรัพย์ของลูกหนี้อาจจะจำเป็น เพื่อที่จะสร้างข้อมูลที่เพียงพอ ⁶² ตัวอย่างเช่น ถ้าแผนการเสนอชำระหนี้ให้เจ้าหนี้ไม่ประกัน ร้อยละ 25 เจ้าหนี้ยินยอมต้องการจะรู้ว่าหากลูกหนี้ล้มละลายคนจะได้เท่าใด เพื่อเป็นการตัดสินใจว่าแผนการที่เสนอนั้นตนจะได้รับประโยชน์มากกว่าการล้มละลายหรือไม่ ความต้องการทราบราคาประเมินจึงทำให้มีความจำเป็นในการที่ราคา นอกจากนั้นการที่ราคากิจการของลูกหนี้แบบธุรกิจที่กำลังดำเนินการอยู่ (going-concern valuation) เป็นสิ่งจำเป็น ในกรณีที่แผนการจัดเตรียมสำหรับการออกหุ้นหรือการแก้ไข หรือจำกัดสิทธิของผู้ถือหุ้น

อย่างไรก็ดี ในการพิจารณาของเจ้าหนี้ที่ว่า จะออกเสียงยอมรับแผนการหรือไม่นั้น จำเป็นต้องอาศัยเอกสารที่เปิดเผย (disclosure statement) มาช่วยพิจารณา ซึ่งเอกสารที่เปิดเผยนั้นจะถูกส่งให้แก่ผู้มีสิทธิออกเสียงยอมรับแผนการหรือไม่ ฉะนั้นรายละเอียดที่สำคัญบางประการจึงควรจะปรากฏในเอกสารที่เปิดเผยเพื่อให้ข้อมูลเพียงพอ

⁶¹ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, pp. 11-6 - 11-7.

⁶² Benjamin Weintraub and Alan M. Resnick, Bankruptcy Law Manual, p. 8 - 95.

(adequate information) ตัวอย่างเช่น งบดุลปัจจุบันของลูกหนี้ ควรจะรวมในเอกสารนี้ด้วย เพื่อให้ผู้อ่านรู้ถึงงบดุลของลูกหนี้ในปัจจุบัน และมองถึงความเป็นไปได้ในอนาคตหากแผนการได้รับการยืนยัน ถ้าเป็นไปได้ รายได้ของลูกหนี้ในช่วงระยะเวลาก่อนหรือระหว่างการดำเนินคดีตามบทที่ 11 น่าจะนำมาแสดงให้ปรากฏและเอกสารที่เกี่ยวกับการหมุนเวียนเงินสด เอกสารที่เปิดเผยนี้ควรมีรายละเอียดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ถึงประสิทธิภาพการดำเนินงานของลูกหนี้ในช่วงต้น และปัญหาที่เกิดขึ้นซึ่งบังคับให้ลูกหนี้ต้องเข้าสู่ขบวนการตามบทที่ 11 นี้ นอกจากนี้อาจจะมีข้อมูลเกี่ยวกับการกะประมาณค่าใช้จ่ายในการบริหาร

(Administrative expenses) จำนวนสิทธิเรียกร้องที่ยื่นและการคาดว่าจะชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ประมาณเท่าใด สาเหตุของการฟ้องร้องซึ่งอาจจะดำเนินต่อไป หรือหยุดดำเนินการควรจะมีการบันทึกลงด้วยพร้อมด้วยเหตุผลสำหรับการฟ้องร้องของลูกหนี้หรือการไม่ฟ้อง

อย่างไรก็ดี ศาลล้มละลายในรัฐโอไฮโอ ได้เตรียมรายละเอียดสำหรับการจัดเตรียมเอกสารที่เปิดเผยไว้เพื่อประโยชน์และเป็นแนวทางของผู้ที่จะร่าง เอกสารที่เปิดเผยนี้ ซึ่งมีทั้งหมด 11 รายการ⁶³

1. เหตุการณ์ซึ่งนำไปสู่การยื่นคำร้องตามบทที่ 11
2. พรรณาดังทรัพย์สินที่นำไปใช้ประโยชน์ และมูลค่าของทรัพย์สินนั้น
3. การคาดการณ์ถึงอนาคตของบริษัท
4. แหล่งข้อมูลของเอกสารที่เปิดเผย
5. การปฏิเสธสิทธิเรียกร้อง
6. แสดงถึงสถานะของบริษัทลูกหนี้ในขณะที่ใช้มาตรการตามบทที่ 11
7. ตารางจำนวนสิทธิเรียกร้องทั้งหมด
8. การกะประมาณจำนวนที่เจ้าหนี้จะได้รับชำระหนี้หากลูกหนี้ล้มละลาย
9. วิธีการตามขั้นตอนทางบัญชี และชื่อเสียงของบุคคลผู้ซึ่งเตรียมข้อมูล
10. วิธีการจัดการบริษัทลูกหนี้ในอนาคต
11. แผนการ

⁶³ Ibid., p. 8-94.

นอกจากนี้ เอกสารที่เปิดเผยควรจะแสดงให้เห็นให้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ถูกกระทบกระเทือนทั้งหลายได้เห็นว่าเจ้าหนี้เหล่านั้นจะได้รับชำระหนี้ตามแผนการฟื้นฟูอย่างน้อยที่สุดเท่ากับจำนวนที่เขาจะได้รับในคดีล้มละลาย ซึ่งในเอกสารที่เปิดเผยนี้ก็จะวิเคราะห์ถึงทรัพย์สินของลูกหนี้ในกรณีที่ลูกหนี้ล้มละลายด้วย ในการวิเคราะห์นี้จะแสดงถึงการขายทรัพย์สินของลูกหนี้ภายใต้บทบัญญัติล้มละลาย และจะทำการวิเคราะห์ถึงจำนวนสิทธิเรียกร้องทั้งหลายซึ่งจะมีส่วนร่วมในการได้รับชำระหนี้จากการขายนั้นด้วย

นอกจากนี้ ในเอกสารที่เปิดเผยควรจะชี้ให้เห็นด้วยว่า หากการดำเนินการตามบทที่ 11 ไม่สำเร็จ ลูกหนี้ในคดีนี้ก็จะตกเป็นบุคคลล้มละลายตามบทที่ 7 ซึ่งจะต้องมีค่าใช้จ่ายในด้านการบริหารเพิ่มขึ้น (administrative expense) และยังมีค่าธรรมเนียมของ trustee และค่าทนายของ trustee ด้วย นอกจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อีก

อนึ่ง เอกสารที่เปิดเผยที่ส่งให้แก่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่อยู่ในลำดับชั้นเดียวกันจะเหมือนกัน แต่สำหรับผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์อยู่ในลำดับชั้นที่ต่างกันก็อาจจะได้รับเอกสารที่เปิดเผยที่แตกต่างกัน เนื่องจากชั้นของสิทธิเรียกร้องชั้นหนึ่งอาจจะเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของลูกหนี้อย่างหนึ่ง ส่วนชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์อีกชั้นหนึ่งอาจจะไม่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของลูกหนี้เลย แต่อาจจะเกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจของลูกหนี้เท่านั้น ฉะนั้นแต่ละชั้นที่แตกต่างกันอาจจะได้รับเอกสารที่เปิดเผยที่ไม่เหมือนกัน นอกจากนี้การให้เอกสารที่สั้นไม่ยืดยาวสำหรับชั้นบางชั้นจะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในการพิมพ์และการแจกจ่าย ⁶⁴

สิ่งที่ได้กล่าวแล้วว่าในการชักชวนให้เจ้าหนี้และผู้ถือหุ้นออกเสียงยอมรับแผนนั้น ผู้เสนอแผนต้องแจกเอกสารที่เปิดเผยให้แก่บุคคลเหล่านั้นพิจารณาด้วย แต่ก่อนที่จะนำไปแจกผู้เสนอแผนต้องยื่นเอกสารที่เปิดเผยนี้ต่อศาลพร้อมกับแผนการ หรือภายหลังจากนั้นตามที่ศาลกำหนด ⁶⁵

⁶⁴ Ibid., p. 8-95.

⁶⁵ Bankruptcy Rule 3016 (c).

หลังจากยื่นเอกสารที่เปิดเผยแล้ว ศาลต้องทำการพิจารณา ซึ่งศาลจะเห็นชอบกับเอกสารที่เปิดเผยก็ต่อเมื่อมีข้อมูลเพียงพอเท่านั้น ก่อนการพิจารณาของศาลนี้ ศาลต้องส่งประกาศแจ้งการพิจารณาดังกล่าวให้แก่ลูกหนี้ เจ้าหนี้ ผู้ถือหุ้น และคู่สัญญาที่มีส่วนได้เสียอื่น ๆ ไม่น้อยกว่า 25 วันก่อนวันพิจารณา⁶⁶ เพื่อพิจารณาเอกสารที่เปิดเผยและช้อกักค้ำหรือการแก้ไขใด ๆ⁶⁷

บุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้ชักชวนเจ้าหนี้ให้ยอมรับหรือปฏิเสธแผนการ หรือมีส่วนร่วมในการเสนอ ออกหุ้น ขายหรือซื้อหุ้นที่เกี่ยวข้องกันแผนการจะได้รับการคุ้มครองโดย a safe harbor provision สำหรับความรับผิดที่อาจเกิดขึ้นจากการฝ่าฝืนกฎหมายที่เกี่ยวกับหลักทรัพย์ (nonbankruptcy securities laws) หากเอกสารที่เปิดเผยที่ได้รับความเห็นชอบถูกนำมาใช้ตราบแทนที่บุคคลนั้นได้กระทำการโดยสุจริตและปฏิบัติตามกฎหมายล้มละลาย บุคคลนั้นจะไม่ต้องรับผิดจากการละเมิดกฎหมาย securities laws การมีบทบัญญัติคุ้มครองเช่นนี้เพื่อปกป้องเจ้าหนี้ คณะกรรมการเจ้าหนี้ ทนายและบุคคลอื่นผู้ซึ่งเป็นผู้ชักชวนให้ยอมรับหรือปฏิเสธโดยการใช้เอกสารที่เปิดเผยที่ศาลยอมรับ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม หรือขณะที่ศาลจะเห็นพ้องกับเอกสารที่เปิดเผย ศาลต้องกำหนดเวลาสำหรับเจ้าหนี้และผู้ถือหุ้นที่จะทำการยอมรับหรือปฏิเสธแผนการ และอาจจะกำหนดเวลาสำหรับรับพิจารณาการยื่นขึ้นแผนด้วย⁶⁸

อนึ่ง เมื่อศาลเห็นพ้องกับเอกสารที่เปิดเผยแล้ว ลูกหนี้ (debtor in possession) trustee ผู้เสนอแผนหรือเสมียนศาลต้องส่งเอกสารดังต่อไปนี้ให้แก่เจ้าหนี้และผู้ถือหุ้นทั้งหลาย⁶⁹

1. แผนการหรือบทสรุปของแผนที่ศาลเห็นชอบด้วย
2. เอกสารที่เปิดเผย
3. ประกาศกำหนดเวลาที่จะยื่นการยอมรับหรือปฏิเสธแผนการ
4. ประกาศกำหนดวันที่จะพิจารณาการยื่นขึ้นแผน
5. เอกสารอื่น ๆ ที่ศาลสั่ง

⁶⁶ Bankruptcy Rule 2002 (b)

⁶⁷ Bankruptcy Rule 3017 (a) (b)

⁶⁸ Bankruptcy Rule 3017 (c)

⁶⁹ Bankruptcy Rule 3017 (d)

4.3.4.4 การยอมรับแผนการ (Acceptance of the plan)

ภายหลังแผนการฟื้นฟูกิจการถูกยื่นและเอกสารเปิดเผย ได้รับความเห็นชอบจากศาลผู้เสนอแผนการจะชักชวนเจ้าหนี้และผู้ถือหุ้นทั้งหลายที่ถูกกระทบ กระทบกระเทือนโดยแผนการให้ยอมรับแผนการ. ส่วนผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับแผนการก็อาจจะชักชวนบุคคล อื่นให้ปฏิเสธแผนการ อนึ่งแผนการที่จะได้รับการยอมรับจากเจ้าหนี้และผู้ถือหุ้นแต่ละชั้นนั้นต้อง ปรากฏว่าได้รับคะแนนเสียงจากชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์แต่ละชั้นจำนวนอย่างน้อย ที่สุด 2 ใน 3 ของจำนวนเงิน และมากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกของผู้ทรงสิทธิเรียกร้อง หรือผลประโยชน์ที่ได้รับอนุญาต⁷⁰ ในการนับคะแนนเสียงนี้จะคิดคำนวณจากสมาชิกของชั้นที่ มาออกเสียงเท่านั้น ไม่ได้นับจากสมาชิกทั้งหมดของชั้นนั้น อย่างไรก็ตามการออกเสียงยอมรับ หรือปฏิเสธแผนของสมาชิกที่ไม่ถูกกระทบกระเทือนนั้นไม่จำเป็นเนื่องจาก ในปี ค.ศ. 1984 ได้มีการแก้ไขกฎหมายล้มละลายโดยกำหนดให้ชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ไม่ถูกกระทบ กระเทือนถูกสันนิษฐานอย่างเด็ดขาด (conclusively presumed) ว่ายอมรับแผนการ⁷¹

4.3.5 การยืนยันแผนการ (Confirmation of the plan)

ภายหลังจากเอกสารที่เปิดเผยได้รับความเห็นชอบ แผนการหรือข้อสรุป และข้อสังเกตของเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการพิจารณาการยืนยันจะถูกส่งไปยังเจ้าหนี้และผู้มีส่วนได้เสีย ศาลจะเป็นผู้พิจารณายืนยันแผนการดังกล่าว โดยอาศัยมาตรา 1129 (a)

⁷⁰ มาตรา 1126 (c) (d) ของ Bankruptcy Code.

⁷¹ มาตรา 1126 (f) ของ Bankruptcy Code.

ตามกฎหมายล้มละลายเดิมได้บัญญัติถึงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ไม่ถูก กระทบกระเทือนว่า "ถูกถือว่ายอมรับแผนการ" ศาลในคดี In re Marston Enters., Inc., 13 BR 514 (EDNY 1981) ตัดสินว่ามาตรากังกล่าวเป็นเพียงข้อสันนิษฐานเบื้องต้น ของการยอมรับ ซึ่งอาจจะโต้แย้งได้โดยการปฏิเสธ ผลจากคดีนี้สภากรองเกรสได้แก้ไขมาตรา 1126 (f) ในปี 1984 โดยบัญญัติว่า ชั้นที่ไม่กระทบกระเทือน "ถูกสันนิษฐานโดยเด็ดขาด ว่ายอมรับแผน"

เป็นหลักในการพิจารณา ซึ่งโดยทั่วไปแล้วศาลจะพิจารณาโดยอาศัยหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้⁷²

1. แผนการและลูกหนี้ต้อง เป็นไปตามบทบัญญัติของบทที่ 11 ที่ใช้ในปัจจุบัน
2. แผนการต้อง เปิดเผยถึงวิธีการชำระหนี้ให้แก่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์
3. แผนการต้อง เปิดเผยถึงตัวบุคคลสำคัญหรือ เจ้าหน้าที่ที่จะมาดำเนินการในกิจการของลูกหนี้
4. แผนการได้รับการเสนอโดยสุจริตของผู้เสนอแผนการและแผนการนั้นไม่ต้องห้ามโดยกฎหมาย
5. แผนการต้อง เป็นไปตามหลักผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของเจ้าหนี้ (the best interest of creditor test)⁷³
6. ชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์แต่ละชั้น ได้อยอมรับแผนหรือไม่ถูกกระทบกระเทือนอย่างใดอย่างหนึ่ง
7. เจ้าหนี้ผู้มีสิทธิจะได้รับชำระหนี้ในมูลค่าราคาตลาดตามสิทธิเรียกร้องนั้น
8. แผนการควรจะได้รับที่ยอมรับจากชั้นของเจ้าหนี้ที่กระทบกระเทือนอย่างน้อยที่สุด 1 ชั้น

⁷² Edward B. Hopper, "Confirmation of a plan Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code and the Effect of Confirmation on Creditors' Rights," *Indiana Law Review* 15 (1982) : 507 - 508.

⁷³ หลักเรื่อง best interest of creditor test จะได้อธิบายในหัวข้อ 4.3.5.1

⁷⁴ เป็นไปตามมาตรา 1129 (a) (8) แต่อนุมาตรานี้เป็นข้อยกเว้นของมาตรฐานการยืนยันมาตรา 1129 (a) ที่หากแผนการไม่สามารถเป็นไปตามอนุมาตรานี้ก็ยังสามารถได้รับการยืนยัน ภายใต้การนำบทบัญญัติเรื่องสภาวะบังคับให้ยอมรับแผน (cram down) มาใช้บังคับได้

9. แผนการต้องมีความเป็นไปได้ในการดำเนินการต่อไป จะต้องไม่มีแนวโน้มว่าจะถูกฟ้องล้มละลายในเวลาต่อมาภายหลังยืนยันแผน หรือจำเป็นต้องมีการฟื้นฟู (reorganization) อีกในอนาคต ซึ่งเป็นไปตามหลักเรื่อง Feasibility⁷⁵

4.3.5.1 หลักผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของเจ้าหนี้ (Best Interest of Creditor Test)⁷⁶

หลักผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของเจ้าหนี้เป็นหลักการที่ต้องพิจารณาว่าผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ในชั้นที่ถูกกระทบกระเทือนนั้นจะได้รับหรือรักษาไว้ซึ่งทรัพย์สินภายใต้แผนการ ซึ่งมีราคา ณ วันที่แผนการมีผลบังคับไม่น้อยไปกว่าจำนวนที่ผู้ทรงสิทธิดังกล่าวควรจะได้รับหากถูกฟ้องล้มละลายตามบทที่ 7⁷⁷ ซึ่งมาตรา 1129 (a) (7) ให้นำหลักดังกล่าวมาใช้เป็นมาตรฐานในการยืนยันแผนโดยบังคับกับเจ้าหนี้มีประกัน ไม่มีประกัน และผู้ถือหุ้นควย และมาตรา 1129 (a) (7) ที่ได้รับการแก้ไขในปี 1984 นี้ ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่านำไปใช้เฉพาะกับชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ถูกกระทบกระเทือนเท่านั้น ไม่นำไปใช้กับสิทธิ

⁷⁵ หลักเรื่อง Feasibility จะได้อธิบายในหัวข้อ 4.3.5.2

⁷⁶ แนวความคิดเรื่อง Best interest test นำมาจากกฎหมายล้มละลายฉบับก่อนในบทที่ XI ซึ่งใช้เฉพาะกับเจ้าหนี้ไม่มีประกันเท่านั้น ซึ่ง House report ได้กล่าวถึงมาตรา 1129 (a) (7) ว่าเป็นการนำเอาหลักเรื่อง Best interest test ตามกฎหมายเก่ามาไว้ในบทที่ 11 แต่ได้ชี้แจงถึงจุดมุ่งหมายที่ต้องเกี่ยวข้องกับชั้นของสิทธิเรียกร้องแต่ละชั้นว่าผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ของชั้นนั้น ๆ ต้องได้รับหรือรักษาทรัพย์สินอันเนื่องมาจากสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์นั้น ๆ ภายใต้แผนการนั้น ซึ่งมีราคาเท่ากับวันที่แผนการมีผลบังคับ ซึ่งไม่น้อยกว่าจำนวนที่บุคคลเหล่านั้นจะได้รับหรือรักษาไว้ หากถูกฟ้องล้มละลายตามบทที่ 7

⁷⁷ Elizabeth Jane Simpson, "Chapter 11 Reorganization : Modification & Confirmation of the Plan," Bankruptcy Developments Journal 3 (1986) : 415.

เรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ไม่ถูกกระทบกระเทือนภายใต้มาตรา 1124⁷⁸ อนึ่งในการพิจารณาว่าเจ้าหนี้จะได้รับชำระหนี้ตามแผนการมากกว่าการล้มละลายตามบทที่ 7 หรือไม่นั้น ผู้เสนอแผนการควรจะต้องแสดงพยานหลักฐานที่เป็นราคาประเมินที่แสดงให้เห็นว่า ถ้าลูกหนี้ล้มละลายตามบทที่ 7 ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องแต่ละคนในชั้นที่ถูกกระทบกระเทือนแต่ละชั้นจะได้รับไม่มากกว่าจำนวนตามแผนการนี้

ดังนั้น หลักผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของเจ้าหนี้ตามมาตรา 1129 (a) (7) กำหนดให้ต้องมีการวิเคราะห์มูลค่าของสินทรัพย์ของลูกหนี้หากเกิดกรณีล้มละลาย และต้องวิเคราะห์ถึงสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันที่กระบวนการล้มละลายต้องแบ่งชำระให้

4.3.5.2 หลักความเป็นไปได้ของแผนการ (Feasibility)

มาตรา 1129 (a) (11) ได้กำหนดเรื่องความเป็นไปได้ของแผนการว่า ภายหลังจากยื่นยื่นแผนแล้ว ผู้เสนอแผนต้องสามารถดำเนินการตามแผนการได้ มิใช่ก่อให้เกิดผลเป็นการล้มละลายในเวลาต่อมา หรือยังมีความจำเป็นที่จะต้องมีการฟื้นฟูทางการเงินของลูกหนี้อีกต่อไป เว้นเสียแต่ว่าเหตุการณ์เหล่านี้ถูกเสนอโดยเฉพาะเจาะจงไว้ในแผนการนั้นแล้ว ซึ่งอนุมาตรานี้ต้องการให้มีการพิจารณา โดยผู้เสนอแผนการต้องแสดงพยานหลักฐาน บางครั้งอาจจะนำมาจาก นายธนาคารผู้ลงทุนหรือมืออาชีพอื่น ๆ หรือคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการหารายได้หรือหาเงินหมุนเวียนของลูกหนี้ และต้องแสดงถึงความเป็นไปได้ของการดำเนินธุรกิจที่จะประสบความสำเร็จในทางธุรกิจ และแสดงถึงวิธีการปฏิบัติการชำระหนี้ที่เป็นไปตามแผนการ ซึ่งอนุมาตรานี้ต้องการให้ศาลพบว่า การดำเนินการตามแผนการจะไม่ทำให้ฐานะทางการเงินของลูกหนี้กลับทรุดโทรมลงอีกได้ ศาลมักจะมองไปที่โครงสร้างทางการเงินของลูกหนี้ที่จะทำการฟื้นฟู อำนาจในการหารายได้ สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและความสามารถในการจัดการของคณะกรรมการจัดการ⁷⁹ นอกจากนี้ หากศาลเห็นว่าแผนการที่ผู้เสนอแผนการ

⁷⁸ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, p. 12-19.

⁷⁹ Fourth Circuit : In re Adamson Co., 12 B.C.D. 107 (Bankr. E.D. Va. 1984).

จัดทำขึ้นโดยแสดงถึงรายได้และค่าใช้จ่ายที่ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงจนทำให้โอกาสหวังในความสำเร็จของแผนการได้อย่างสมเหตุสมผลแล้ว แผนการก็จะไม่ได้รับการยืนยัน เพราะไม่เป็นไปตามมาตรา 1129 (a) (11)⁸⁰

4.3.5.3 การยืนยันแผนการด้วยวิธีการที่เรียกว่า Cram - Down

แผนการที่ทุกกิจการจะใช้บังคับได้ต้องได้รับการยอมรับจากเจ้าหนี้และได้รับการยืนยันจากศาลตามหลักเกณฑ์ที่กล่าวมาข้างต้น อย่างไรก็ตามแม้จะมีกรณีที่มีชั้นของเจ้าหนี้ที่ถูกกระทบกระเทือนไม่เห็นด้วยกับแผนการ แผนการก็อาจได้รับการยืนยันได้ ทั้งนี้ ภายใต้บทบัญญัติเรื่องการยืนยันแผนการด้วยวิธีการที่เรียกว่า Cram - Down ตามมาตรา 1129 (b) ซึ่งเป็นบทบัญญัติให้อำนาจศาลที่จะยืนยันแผนการได้ แม้ว่า ชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ถูกกระทบกระเทือนนั้นจะออกเสียงไม่ยอมรับแผนการก็ตาม ทั้งนี้ต้องปรากฏข้อเท็จจริงเป็นเบื้องต้นว่าข้อกำหนดต่าง ๆ ตามหลักเกณฑ์การยืนยันแผนการในมาตรา 1129 (a) ได้รับการปฏิบัติตามแล้ว เว้นแต่ข้อกำหนดตามมาตรา 1129 (a) (8) ซึ่งเป็นเรื่องการยอมรับแผนการของเจ้าหนี้ และผู้เสนอแผนการต้องร้องขอต่อศาลให้ใช้วิธีการ Cram - Down ตามมาตรา 1129 (b) (1) ซึ่งมีหลักเกณฑ์ 2 ประการ คือ

1. แผนการดังกล่าวไม่เลือกปฏิบัติต่อสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ถูกกระทบกระเทือนภายใต้แผนการในแต่ละชั้นและไม่ยอมรับแผนการดังกล่าวอย่างไม่เป็นธรรม (not discriminate unfairly) และ
2. แผนการดังกล่าวมีความยุติธรรมและเป็นธรรมแก่สิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ถูกกระทบกระเทือนภายใต้แผนการในแต่ละชั้น และไม่ยอมรับแผนการดังกล่าว (fair and equitable)

⁸⁰ Charles E. Watkins, "The Chapter 11 Plan," The Practical Lawyer 28 (December 1982) : 11 - 27.

ไม่ว่าจะนำหลักการยืนยันแผนการควยวิธีการ Cram - Down มาใช้บังคับกับเจ้าหนี้ที่มีประกัน เจ้าหนี้ที่ไม่มีประกันและผู้มีส่วนได้เสียก็ตาม จะต้องประกอบควยหลักเกณฑ์ทั้ง 2 ประการนี้เสมอ ทั้งนี้ประเด็นที่แตกต่างในการพิจารณาว่าจะมีการยืนยันแผนการหรือไม่ในระหว่างบุคคลต่าง ๆ จะอยู่ที่การพิจารณาว่าแผนการที่เสนอนั้นมีความยุติธรรมและเป็นธรรมหรือไม่

(1) การยืนยันแผนการควยวิธีการ Cram Down ของสิทธิเรียกร้องมีประกัน
(Cramdown of Secured Claims)

ตามปกติเจ้าหนี้ที่มีประกันมีสิทธิที่จะออกเสียงยอมรับแผนการหรือไม่ แต่บทบัญญัติในมาตรา 1129 (b) (2) (A) ของ Bankruptcy Code ให้อำนาจศาลยืนยันแผนการได้ แม้ว่าเจ้าหนี้ที่มีประกันจะออกเสียงไม่ยอมรับแผนการ หากปรากฏว่าแผนการนั้นยุติธรรมและเป็นธรรมสำหรับเจ้าหนี้ที่มีประกันโดยปรากฏข้อเท็จจริงว่า

1. แผนการได้จัดให้ผู้ที่ทรงสิทธิคงสิทธิยึดเหนี่ยวในหลักประกันเท่ากับจำนวนของสิทธิเรียกร้องที่ได้รับอนุญาตไม่ว่าทรัพย์สินนั้นจะยังคงไว้อยู่ที่ลูกหนี้หรือถูกโอนไปยังบุคคลอื่นแล้ว และให้ผู้ทรงสิทธิได้รับชำระหนี้ด้วยเงินสดตามกำหนดเวลาที่ผ่อนออกไปในจำนวนอย่างน้อยที่สุดเท่ากับจำนวนที่ได้รับอนุญาต ซึ่งมีราคา ณ วันที่แผนการมีผลบังคับ ซึ่งเท่ากับราคาปัจจุบันและอย่างน้อยที่สุดเท่าเทียมกับมูลค่าของหลักประกันของเจ้าหนี้

ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ การชำระเงินเป็นงวดตามเวลาที่ผ่อนออกไปนั้น ต้องมีมูลค่า ณ วันที่แผนการมีผลบังคับอย่างน้อยที่สุดเท่ากับมูลค่าของหลักประกัน มูลค่าดังกล่าวจะพิจารณาอย่างไร จะตีราคาอย่างธุรกิจที่กำลังดำเนินอยู่ (going concern value) หรือตีราคาอย่างธุรกิจที่ล้มละลาย (liquidation value) ในกรณีนี้เจ้าหนี้ที่มีประกันชอบที่จะหลีกเลี่ยงการพิจารณาของศาล เพราะว่าศาลจะกำหนดราคาต่ำเกินไปโดยเจ้าหนี้ที่มีประกันต้องการให้ตีราคาอย่างธุรกิจที่กำลังดำเนินอยู่ ในขณะที่ลูกหนี้ต้องการหลีกเลี่ยงการตีราคาที่สูง ซึ่งต้องตีราคาอย่างล้มละลาย⁸¹ อย่างไรก็ตาม ตามปกติแล้วมักจะตีราคาอย่างธุรกิจที่กำลังดำเนินอยู่

⁸¹ Richard F. Broude, "Cramdown and Chapter 11 of the Bankruptcy Code : The Settlement Imperative," The Business Lawyer 39 (February 1984) : 451 - 452.

เนื่องจากการตราค่าน้ำขึ้นก็เพื่อที่จะกำหนดลงในแผนการฟื้นฟู (plan of reorganization) ฉะนั้นจึงควรตราค่างานธุรกิจที่กำลังดำเนินอยู่ ซึ่งจะทำได้ราคาที่สูงกว่าการตราค่างานธุรกิจที่ล้มละลาย⁸²

2. ภายใต้บทบัญญัติมาตรา 362 (k)⁸³ แผนการต้องจัดให้เจ้าหนี้มีประกัน สามารถขายทรัพย์สินเป็นหลักประกัน โดยปลอดจากสิทธิยึดหน่วงใด ๆ โดยกำหนดให้สิทธิยึดหน่วงไปตกติดกับเงินที่ได้จากการขายนั้น โดยผู้ทรงสิทธิมีสิทธิเลือกปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ใน 2 กรณีต่อไปนี้

ก. ได้รับการผ่อนชำระหนี้เป็นงวดตามกำหนด

ข. ได้รับสิทธิอย่างอื่นที่เท่าเทียมกัน

3. แผนการต้องจัดให้ผู้ทรงหลักประกันได้รับสิทธิอย่างอื่นที่เท่าเทียมกันกับหลักประกันของตน อันเนื่องมาจากการขายหลักประกันนั้น (realizes the indubitable equivalent of its claims) กล่าวคือ เจ้าหนี้ผู้ทรงหลักประกันที่ถูกกระทบกระเทือนอันเนื่องมาจากการขายหลักประกันตามแผนการจะได้รับการป้องกันอย่างเพียงพอ คือ จะได้รับค่าชดเชยอย่างสมบูรณ์ (completely compensatory) เช่น การได้รับสิทธิยึดหน่วงในทรัพย์สินอื่นแทนหลักประกัน⁸⁴

(2) การยืนยันแผนการด้วยวิธีการ Cram - Down ของเจ้าหนี้ไม่มีประกัน
(Cramdown of Unsecured Claims)

เจ้าหนี้ไม่มีประกันหากได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนและเป็นเงินสด ก็ถือว่าเป็นผู้ถูกกระทบกระเทือน ย่อมไม่ต้องนำบทบัญญัติในเรื่องการยืนยันแผนการด้วยวิธีการ cramdown

⁸² Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code., p. 13-18.

⁸³ การขายทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันซึ่งผู้ทรงหลักประกันสามารถหักกลบหนี้ระหว่างสิทธิเรียกร้องของตนกับราคาที่ได้รับได้ ในกรณีผู้ทรงหลักประกันเป็นผู้ซื้อ

⁸⁴ American Jurisprudence, 2 th ed, Volume 9 A, pp. 367 - 368.

มาใช้บังคับ แต่เนื่องจากเจ้าหนี้ไม่มีประกันส่วนใหญ่จะไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวน ซึ่งการไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนและการถูกกระทบกระเทือนภายใต้แผนการด้วยนี้อาจจะทำให้เจ้าหนี้ไม่มีประกันบางรายไม่ยอมรับแผนการจึงต้องมีบทบัญญัติของกฎหมาย⁸⁵ ให้อำนาจศาลยืนยันแผนการได้ แม้ว่าเจ้าหนี้ไม่มีประกันที่ถูกกระทบกระเทือนจะออกเสียงไม่ยอมรับแผนการซึ่งมีทางเลือก 2 ทางที่แผนการต้องเลือกทางใดทางหนึ่งในสองทางที่จะกล่าวต่อไปนี้ คือ

1. แผนการนั้นต้องจัดให้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้อง ไม่มีประกันแต่ละคนภายในชั้นของสิทธิเรียกร้องนั้นได้รับหรือคงไว้ซึ่งทรัพย์สินใด ๆ ที่มีราคา ณ วันที่แผนการมีผลบังคับเท่ากับราคาของจำนวนสิทธิเรียกร้องที่ได้รับอนุญาต กล่าวคือ ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องจะได้รับการจ่ายเงินในจำนวนเต็มตามสิทธิเรียกร้อง แต่อาจจะได้รับการจ่ายเป็นชนิดของทรัพย์สิน เงินสด การชำระเงินตามกำหนดเวลาที่ผ่นออกไป (deferred payments) หรือหลักทรัพย์ เช่น หุ้นหรือพันธบัตร แล้วแต่กรณี ซึ่งอาจจะต้องการตีราคาโดยศาล โดยศาลไม่จำเป็นต้องพิจารณาราคาปัจจุบันของหลักทรัพย์นั้น แต่ต้องพิจารณาด้วยความสมเหตุสมผลว่า (reasonable likelihood) ทรัพย์สินที่ให้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้อง ไม่มีประกันที่ถูกกระทบกระเทือนภายใต้แผนการรับหรือยึดถือไว้ มีค่าเท่าเทียมกับราคาปัจจุบันของสิทธิเรียกร้องที่ได้รับอนุญาต⁸⁶

2. แผนการจะต้องไม่ให้ทรัพย์สินใด ๆ แก่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่อยู่ในลำดับต่ำกว่าชั้นของสิทธิเรียกร้องที่ไม่มีประกันที่ไต่แย้ง กล่าวคือ หากผู้ทรงสิทธิเรียกร้องที่ไม่มีประกันที่ถูกกระทบกระเทือนที่ไต่แย้งแผนการไม่ได้รับทรัพย์สินใด ๆ เลย ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องที่อยู่ในลำดับที่ต่ำกว่าชั้นไต่แย้งนี้จะต้องไม่ได้รับทรัพย์สินใด ๆ ด้วยเช่นกัน ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องที่ไต่แย้งนี้จะได้รับชำระหนี้ก่อนชั้นที่อยู่ลำดับต่ำกว่า และเจ้าหนี้ที่อยู่ในลำดับชั้นก่อนชั้นที่ไต่แย้งนี้จะไม่ได้รับการจ่ายมากกว่าจำนวนเต็มของสิทธิเรียกร้องของเขา นอกจากนี้ชั้นของสิทธิเรียกร้องที่เท่าเทียมกับชั้นที่ไต่แย้งนี้ จะต้องไม่ถูกปฏิบัติในลักษณะที่เลือกปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรม (unfairly discrimination) จากชั้นที่ไต่แย้งด้วย

⁸⁵ มาตรา 1129 (บ) (2) (B) ของ Bankruptcy Code.

⁸⁶ American Jurisprudence, 2th ed., Volume 9A, pp. 367 - 369.

(3) การยื่นแผนการด้วยวิธีการ Cram - Down ของผู้มีส่วนได้เสีย
(Cramdown of Interests)

ในการพิจารณาว่าแผนการนั้นมีความยุติธรรมและเป็นธรรมต่อผู้มีส่วนได้เสีย⁸⁷ ที่ถูกกระทบกระเทือนและที่โต้แย้งแผนการไว้หรือไม่นั้นอาจพิจารณาได้ดังต่อไปนี้ คือ⁸⁸

กรณีที่ 1 ถ้าแผนการได้กำหนดให้ผู้มีส่วนได้เสียได้รับหรือยึดถือทรัพย์สินซึ่งมีมูลค่าเท่ากับจำนวนที่สูงที่สุดของจำนวนที่ได้รับอนุญาตของบุริมสิทธิที่กำหนดไว้แน่นอนจากการเลิกกิจการ (a fixed liquidation preference) ซึ่งผู้มีส่วนได้เสียมีสิทธิได้รับหรือราคาไถ่ถอนที่กำหนดไว้แน่นอน (a fixed redemption price) ซึ่งผู้มีส่วนได้เสียมีสิทธิได้รับ หรือมูลค่าของส่วนได้เสียนั้น (the value of such interests) ในกรณีที่ไม่มีบุริมสิทธิที่กำหนดจำนวนแน่นอน หรือไม่มีการกำหนดราคาไถ่ถอนที่แน่นอน แผนการก็อาจจะได้รับการยืนยันได้ ตราบเท่าที่แผนการนั้นได้มีการจัดให้ผู้มีส่วนได้เสียดังกล่าวได้รับทรัพย์สินที่มีมูลค่าปัจจุบันเท่ากับมูลค่าของส่วนได้เสียดังกล่าว⁸⁹

กรณีที่ 2 ศาลต้องรับรองแผนการ แม้ว่าจะมีผู้โต้แย้ง ถ้าแผนการกำหนดไม่ให้ผู้มีส่วนได้เสียซึ่งอยู่ในลำดับรองจากชั้นที่โต้แย้งนั้น รับหรือยึดถือทรัพย์สินใด ๆ อย่างไรก็ดี ถ้าไม่มีผู้มีส่วนได้เสียชั้นรองที่เป็นรองจากชั้นของผู้มีส่วนได้เสียที่โต้แย้งนั้นก็เข้าหลักเกณฑ์ตามเงื่อนไขตามกรณีที่ 2 นี้⁹⁰

⁸⁷ ผู้มีส่วนได้เสีย หมายถึงรวมถึง หุ้นส่วนสามัญและหุ้นส่วนจำกัดในห้างหุ้นส่วนเจ้าของกิจการที่เป็นของตนเอง (a sole proprietor) และผู้ถือหุ้นสามัญและหุ้นบุริมสิทธิในบริษัท.

⁸⁸ มาตรา 1129 (b) (2) (C) ของ Bankruptcy Code.

⁸⁹ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, p. 13-29.

⁹⁰ Ibid.

มาตรการป้องกันที่ว่าไม่มีสิทธิเรียกร้องหรือส่วนใดเสียใจจะได้รับมากไปกว่าร้อยละ 100 ของจำนวนสิทธิเรียกร้องหรือส่วนใดเสียใจที่ได้รับอนุญาต และมาตรการที่ว่าจะไม่มีชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ใดที่ถูกเลือกปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรม (ไม่เป็นธรรม) ย่อมเป็นหลักประกันได้ว่า แผนการนั้นยุติธรรมและเป็นธรรม (fair and equitable) ต่อชั้นของผู้มีส่วนใดเสียใจที่ไม่เห็นชอบด้วย 91

4.3.5.4 ผลของการยืนยันแผนการ

หลังจากที่ศาลให้การยืนยันแผนการตามมาตรา 1129 (a) แล้ว ผลจากการยืนยันของศาลจะผูกพันคู่สัญญา ผู้มีส่วนใดเสียใจและทรัพย์สินของลูกหนี้ให้เป็นไปตามแผนการ ซึ่งการมีคำสั่งยืนยันแผนการของศาลจะก่อให้เกิดผลดังต่อไปนี้

1. การอุทธรณ์คำสั่งยืนยันแผนการของศาล (Appeal of an Order of Confirmation)
2. แผนการมีผลผูกพันคู่สัญญาทุกฝ่าย (Binding on All Parties)
3. ผลของการยืนยันต่อกรรมสิทธิ์ในกองทรัพย์สินของลูกหนี้ (Property of the Estate)
4. การปลดหนี้ (Discharge)

1. การอุทธรณ์คำสั่งยืนยันแผนการของศาล

เมื่อศาลมีคำสั่งยืนยันแผนการ คู่สัญญาที่ผู้มีส่วนใดเสียใจซึ่งได้รับความเสียหายจากการยืนยันแผนการสามารถอุทธรณ์คำสั่งนั้นได้ 92 ผู้อุทธรณ์อาจจะร้องขอให้ระงับการบังคับใช้

91 Ibid., pp. 13-29 - 13-30.

92 คดี Palm Springs Owner's Association V. Sweetwater ได้ระบุว่า เป็นที่ยอมรับว่าผู้อุทธรณ์คำสั่งยืนยันแผนการต้อง เป็นคู่สัญญาที่ได้รับความทุกข์จากการยืนยันแผนการนั้น (an aggrieved party) และคู่สัญญานี้ อาจจะคัดค้านเฉพาะส่วนของแผนการที่กระทบโดยตรงต่อการเงินของผู้อุทธรณ์นั้น.

ซึ่งคำสั่งการยื่นขึ้นแผนการสำหรับกระบวนการพิจารณาต่าง ๆ ในระหว่างการอุทธรณ์⁹³ แต่การร้องขอดังกล่าวมักจะไม่ได้รับอนุญาต เนื่องจากต้องใช้เวลาอันกว่าจะรู้ผลการอุทธรณ์และการอุทธรณ์นั้นอาจจะเกิดปัญหาที่ตึงเครียดขึ้นอีก เนื่องจากมีการกระทำต่าง ๆ ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นภายใต้แผนการซึ่งจะก่อให้เกิดความยุ่งยากมากสำหรับศาลที่จะบังคับให้มีคำสั่งไปในทางตรงกันข้าม ดังนั้นการพิจารณาเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งยื่นขึ้นแผนการบ่อยครั้งจะประสบความล้มเหลว⁹⁴

2. แผนการมีผลผูกพันคู่สัญญาทุกฝ่าย

ภายหลังศาลมีคำสั่งยื่นขึ้นแผนการ แผนการก็จะผูกพันคู่สัญญาทุกฝ่ายตามมาตรา 1141 (a) มาตรา 1141 (a) นี้มีผลเมื่อแผนการได้รับการยื่นขึ้น ประเด็นและข้อโต้แย้งใดซึ่งสามารถ ยกขึ้นก่อนหรือขณะยื่นขึ้นแผนการแล้วไม่ได้ยกขึ้นหรือได้ถูกลบลงไป ได้ถูกตัดสินว่าไม่สามารถฟ้องร้องต่อไปได้อีก ยกเว้นมาตรา 1144 และมาตรา 1141 (d) (2) และ (d) (3)⁹⁵

มีปัญหาในการตีความมาตรา 1141 (a) ในคดี *In re Blanton - Smith Corp.*, แผนการตามบทที่ 11 ได้รับการยื่นขึ้น เจ้าหนี้ในด้านการบริหาร (*Administrative creditor*) ซึ่งมีสิทธิได้รับการชำระหนี้ด้วยเงินสด ยินยอมที่จะรับชำระหนี้ช้ากว่ากำหนด แต่ได้รับประกันสิทธิเรียกร้องดังกล่าวด้วยผลประโยชน์อันเป็นหลักประกันในทรัพย์สินของลูกหนี้ (a security interest in the debtor's assets) โดยไม่ได้ยึดถือสินทรัพย์ของลูกหนี้ไว้ และแผนการได้ระบุไว้ด้วยว่า ผลประโยชน์อันเป็นหลักประกันที่ถูกยึดถือโดยเจ้าหนี้ดังกล่าวนี้ "ไม่สามารถลบล้างได้และจะได้รับการชำระจนเต็มจำนวน หากเกิดเหตุการณ์อันล้มละลายในเวลาต่อมา" ต่อมาปรากฏว่าลูกหนี้ไม่สามารถปฏิบัติตามแผนการและ

⁹³ Bankruptcy Rule 8005

⁹⁴ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, p. 14-2.

⁹⁵ มาตรา 1144 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการฉ้อโกง ซึ่งคำสั่งยื่นขึ้นแผนการอาจจะถูกเพิกถอนได้ มาตรา 1141 (d) (2) และ (3) เป็นเรื่องการปลดหนี้ ซึ่งจะกล่าวต่อไปในข้อ 4.

ล้มละลายในเวลาต่อมา ศาลตัดสินว่า มาตรา 726 (b) ซึ่งอนุญาตให้บริมสิทธิเหนือค่าใช้จ่ายในด้านการบริหาร (administrative expenses) ที่เกิดขึ้นในการล้มละลายตามบทที่ 7 มีสิทธิเหนือบริมสิทธิในค่าใช้จ่ายในด้านการบริหาร (administrative expenses) ที่เกิดขึ้นในบทที่ 11 ศาลได้ชี้ว่า แม้ว่าแผนการจะถูกพิจารณาว่าเป็นสัญญา ระหว่างคู่สัญญาที่มีส่วนได้เสีย สัญญาดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะขัดแย้งกับมาตรา 726 (b) ผลของคดีนี้ก่อให้เกิดผลกระทบแก่การฟื้นฟูกิจการ เพราะเจ้าหนี้พยายามที่จะจัดระเบียบการจ่ายเงินที่จำเป็นให้ได้รับการยืนยันแผนการ แต่กลับเป็นผลเสียต่อตัวเจ้าหนี้

3. ผลของการยืนยันมีผลต่อกรรมสิทธิ์ในกองทรัพย์สินของลูกหนี้

ภายหลังศาลมีคำสั่งยืนยันแผนการกรรมสิทธิ์ในกองทรัพย์สินของลูกหนี้ จะกลับมาเป็นของลูกหนี้อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ตามมาตรา 1141 (b) และ (c) ผลของบทบัญญัตินี้ค่อนข้างชัดเจน กล่าวคือ ลูกหนี้ไม่จำต้องโอนกรรมสิทธิ์ในกองทรัพย์สินให้แก่บุคคลที่สาม เช่น ผู้สืบสิทธิของลูกหนี้หรือผู้ซื้อ ทรัพย์สินทั้งหมดในกองทรัพย์สินของลูกหนี้จะถูกนำมาลงทุนอีกในกิจการของลูกหนี้ ณ เวลาที่มีการยืนยันแผนการ ผลของมาตรา 1141 (b) เป็นการทำให้ลูกหนี้กลับคืนสู่สถานะช่วงก่อนยื่นคำร้อง และสามารถลงทุนเกี่ยวกับทรัพย์สินของตนได้ ทั้งนี้อยู่ภายใต้ข้อยกเว้นบางประการที่กำหนดในแผนการ ฉะนั้นลูกหนี้จึงมีอิสระในการใช้ทรัพย์สินในทางธุรกิจหรือตามที่กำหนดในแผนการได้

นอกจากนี้การยืนยันแผนการยังทำให้กองทรัพย์สินของลูกหนี้ที่เกี่ยวข้องกับแผนการปลอดจากภาระผูกพันในสิทธิเรียกร้องและประโยชน์ของ เจ้าหนี้ผู้ถือหุ้นและผู้เป็นหุ้นส่วนของลูกหนี้ ทั้งนี้ตามมาตรา 1141 (c) เว้นเสียแต่แผนการจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ส่วนทรัพย์สินที่ไม่เกี่ยวข้องกับแผนการยังคงอยู่ภายใต้ภาระคิดหนี้เดิม หรือผลประโยชน์อื่นที่มีอยู่เหนือทรัพย์สินนั้นในเวลาที่ยื่นคำร้องขอใช้วิธีการตามบทที่ 11 ของลูกหนี้⁹⁶

⁹⁶ ตัวอย่างในคดี In re Snedaker, 39 Bankr. 41 (Bankr. S.D. Fla 1984), เจ้าหนี้ซึ่งอายัดเงินในบัญชีในธนาคารของลูกหนี้ก่อนยื่นคำร้องตามบทที่ 11 ภายใต้กฎหมายมลรัฐ การอายัดก่อให้เกิดสิทธิยึดหน่วงลูกหนี้ยื่นคำร้องตามบทที่ 11 เจ้าหนี้ยื่นฟ้องในฐานเจ้าหนี้ไม่มีประกัน และได้ขอรับการชำระหนี้ตามแผน ภายหลังการยืนยันเงินในบัญชีของลูกหนี้ที่ถูกอายัดโดยเจ้าหนี้ดังกล่าวไม่ได้นำมาพิจารณาในแผน ศาลจึงตัดสินว่า การอายัดดังกล่าวยังคงดำเนินการต่อไปโดยอ้างมาตรา 1141 (c)

จากการวิเคราะห์มาตรา 1141 (c) ปัญหาที่เป็นไปได้คือ หากเจ้าหนี้มีประกันที่มีทรัพย์สินของลูกหนี้เป็นหลักประกัน ไม่ได้ยื่นฟ้องจำนำ และไม่ได้ปรากฏรายชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้ที่ลูกหนี้ต้องยื่นต่อศาล หลักประกันดังกล่าวจะถูกยกให้ลูกหนี้หรือผู้ทำหน้าที่แทนลูกหนี้โดยปลอดจากผลประโยชน์อันเป็นหลักประกัน เพื่อนำไปลงทุนใหม่ไม่ว่าเจ้าหนี้มีประกันได้รับการบอกกล่าวตามแผนหรือไม่ เพราะผลของมาตรา 1141 (c) คือ การทำให้ทรัพย์สินของลูกหนี้ปลอดจากภาระติดพัน เจ้าหนี้ไม่สามารถที่จะโต้แย้งได้เนื่องจากไม่ได้เข้ามีส่วนร่วมในคดีเพื่อปกป้องสิทธิของตนในแผนการดังกล่าว⁹⁷ แต่หนี้ของเจ้าหนี้ดังกล่าวจะยังไม่ถูกปลด

4. การปลดหนี้

การยืนยันแผนการเป็นการปลดหนี้ของลูกหนี้ที่เกิดขึ้นก่อนวันยืนยันแผนการ รวมถึงหนี้ที่เกิดขึ้นจากการปฏิเสธสัญญาที่ยังไม่มีผลบังคับ (executory contracts) สัญญาเช่าที่ยังไม่สิ้นสุดและภาษี เว้นเสียแต่แผนการหรือคำสั่งที่เป็นการยืนยันจะได้อำนาจไว้เป็นอย่างอื่น การปลดหนี้มีผลต่อเจ้าหนี้ทุกคนโดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้าหนี้นั้น ๆ จะได้อื่นพิสูจนหนี้หรือไม่ สิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้จะได้รับอนุญาตหรือไม่ หรือเจ้าหนี้จะยอมรับแผนหรือไม่ นอกจากนี้การยืนยันแผนการยังทำให้สิทธิและผลประโยชน์ของผู้ทรงหลักประกันที่เกี่ยวข้อง กับแผนการสิ้นสุดลงซึ่งปรากฏตามมาตรา 1141 (d) (1) อย่างไรก็ดี ความสำคัญของการยืนยันแผนการ คือ สิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นก่อนวันยืนยันแผนจะสิ้นสุดลงและจะถูกแทนที่ด้วยสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ที่จัดเตรียมไว้ในแผนหรือคำสั่งยืนยันแผน

อย่างไรก็ดี การยืนยันแผนการไม่สามารถปลดหนี้ที่เกิดขึ้นก่อนการยืนยันแผนการของลูกหนี้อย่างสมบูรณ์ได้ คือ ในกรณีที่ลูกหนี้เป็นบุคคลธรรมดา หนี้ซึ่งไม่สามารถปลดได้ในคดีล้มละลายก็จะไม่สามารถปลดได้ในการขอฟื้นฟูตามบทที่ 11⁹⁸ ดังนั้นลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดา จะไม่สามารถหลีกเลี่ยงการชำระหนี้ที่ไม่สามารถปลดได้ เช่น เงินค่าเลี้ยงดูรกรายที่หย่าจาก

⁹⁷ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, pp. 14-8 - 14-9.

⁹⁸ มาตรา 1141 (d) (2) และมาตรา 523 (a) ของ Bankruptcy Code.

สามี (alimony) และค่าเลี้ยงดูบุตร (child support) โดยขบวนการภายใต้
 บทที่ 11 เป็นที่น่าสังเกตได้ว่ากรณีลูกหนี้ที่เป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท ซึ่งไม่มีสิทธิที่จะปลด
 หนี้ในคดีล้มละลายทั้งหมด⁹⁹ จะสามารถถูกปลดหนี้ทั้งหมดในคดีการร้องขอฟื้นฟูตามบทที่ 11
 ได้¹⁰⁰ ตัวอย่างเช่น หนี้ที่เกิดขึ้นจากการฉ้อโกง ยักยอก หรือละเมิดโดยจงใจ และการ
 กระทำของลูกหนี้ที่เกี่ยวข้องกับความไม่ซื่อสัตย์ และกระทำมิชอบ หากลูกหนี้เป็นบุคคลธรรมดา
 หนี้ดังกล่าวจะยังคงติดตัวลูกหนี้ แม้จะมีการยื่นแผน แต่ถาลูกหนี้เป็นหุ้นส่วนหรือบริษัทหนี้
 ดังกล่าวจะถูกปลดเนื่องจาก คณะกรรมการที่ไม่ซื่อสัตย์สามารถเปลี่ยนคณะกรรมการใหม่ได้
 และจะไม่เป็นการยุติธรรมหากจะนำความผิดของคณะกรรมการชุดเก่ามาลงโทษแก่คณะกรรมการ
 ชุดใหม่ นอกจากนี้สิทธิเรียกร้องทางด้านภาษีที่ไม่สามารถถูกปลดในคดีล้มละลายก็สามารถถูกปลด
 ได้ ในกรณีการฟื้นฟูตามบทที่ 11 ของลูกหนี้ที่เป็นบริษัท เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนเกี่ยวกับ
 ความรับผิดชอบของบริษัท¹⁰¹

สำหรับเรื่องการปลดหนี้อื่นเนื่องมาจากการยื่นแผนการ มีตัวอย่างคดีที่น่าสนใจ
 คือ คดี Reliable Electric Co. V. Olson Construction Co., Reliable
 เป็นลูกหนี้เป็นผู้รับเหมาก่อสร้างช่วง ในขณะที่ Olson เป็นผู้รับเหมารับเหมาขั้นต้น (the
 prime contractor) Reliable ดอนตัวจากงานรับเหมาช่วงด้วยเชื่อว่า Olson
 ผิดสัญญา ต่อมา Reliable ยื่นคำร้องตามบทที่ 11 Reliable ได้ยื่นบัญชีรายชื่อ
 เจ้าหนี้และลูกหนี้ต่อศาลโดยมี Olson อยู่ในบัญชีลูกหนี้ (account receivable)
 ไม่ใช่เจ้าหนี้ Olson ได้ทราบถึงการยื่นคำร้องของ Reliable แต่ยื่นตอนต่อมา
 อย่างอื่น Olson ไม่ทราบ ต่อมา Reliable ได้ฟ้อง Olson ในมูลหนี้ผิดสัญญา
 ศาลได้นำคดีดังกล่าวเข้าไปสู่ขบวนการของศาลล้มละลาย Olson ได้ฟ้องแย้ง ในระหว่าง

⁹⁹ มาตรา 727 (a) (1) Bankruptcy Code

¹⁰⁰ Benjamin Weintraub and Alan N. Reick, Bankruptcy Law Manual, P. 8-126.

¹⁰¹ Ibid

การดำเนินการฟ้องร้องในคดีนี้อยู่ ศาลได้ยื่นแผนการฟื้นฟูของ Reliable และ ผลจากการยื่นยันหนี้ของ Reliable ได้รับการปลดหนี้ โดยที่ Olson ยังไม่ได้ รับรู้ถึงการยื่นยันแผนในคดีนั้นเลย เนื่องจาก Olson ไม่มีรายชื่อเป็นเจ้าหนี้ ต่อมา คดีที่ Olson ฟ้องแย้งศาลตัดสินให้ Reliable ต้องชำระหนี้ให้แก่ Olson 10,378 เหรียญ Reliable จึงได้ยื่นคำร้องต่อศาลว่า หนี้ 10,378 เหรียญ ดังกล่าวเป็นหนี้ก่อนยื่นคำร้องจึงได้รับการปลดหนี้ด้วยผลของการยื่นยันแผนการฟื้นฟูที่ผ่านมา แต่ศาลตัดสินว่า Olson จะไม่ได้รับความยุติธรรม เนื่องจาก Olson ไม่เคย ได้รับการบอกกล่าวเกี่ยวกับการยอมรับหรือปฏิเสธแผนการจนกระทั่งเรื่องการยื่นยันแผนการ ฉะนั้นหนี้ดังกล่าวจึงยังไม่ถูกปลดไป นอกจากนี้ศาลในคดีนี้ยังได้อ้างถึงคำกล่าวของศาลสูง ในคดี Mullane v. Central Hanover Trust Co. ที่กล่าวถึงความสำคัญของการบอกกล่าววว่า

"An elementary and fundamental requirement of due process in any proceeding which is to be accord finality is notice reasonably calculated, under all the circumstances, to appraise interested parties of the pendency of the action and afford them an opportunity to present their objections" ¹⁰²

ฉะนั้นลูกหนี้จึงต้องเห็นความสำคัญของการบอกกล่าวที่จะต้องแจ้งให้เจ้าหนี้ทราบ นอกจากนี้ศาลในคดี In Re E & ELP Gas, Inc. ได้กล่าวว่า ลูกหนี้อาจบอกกล่าวแก่เจ้าหนี้โดยการโฆษณา (Publication) พร้อมด้วยข้อจำกัดที่ชัดเจนเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของตนเองที่อาจเกิดกรณีดังกล่าวขึ้นได้ ซึ่ง Bankruptcy Rule 2002 (a) ได้ให้อำนาจไว้ในคดีใหญ่ ๆ น่าจะต้องโฆษณาเพราะอาจจะมีการผิดพลาดตกลงหนี้รายชื่อเจ้าหนี้บางคนได้

¹⁰² Ibid., pp. 8 - 123.

4.3.5.5 การดำเนินธุรกิจของลูกหนี้ (Operating the Debtor's Business)

สิ่งที่สำคัญสำหรับการดำเนินการฟื้นฟูกิจการ (Reorganization) ในบทที่ 11 คือ การดำเนินธุรกิจของลูกหนี้ต่อไปโดยลูกหนี้ (debtor in possession) คำว่า ลูกหนี้ (debtor in possession) นี้ หมายความว่าให้คำจำกัดความไว้ว่า คือ

1. หมายถึง ลูกหนี้ยกเว้นในกรณีที่มีการแต่งตั้ง trustee
  2. ลูกหนี้ (debtor in possession) มีอำนาจเหมือน trustee
- ทุกประการ เว้นแต่ศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น

บทที่ 11 ใ้บัญญัติว่า ธุรกิจควรจะดำเนินการต่อไปในทางการค้าปกติ (in the ordinary course) โดยไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากศาล ซึ่งมาตรา 1108 อนุญาตให้ลูกหนี้ (debtor in possession) หรือในกรณีที่มีการแต่งตั้ง trustee¹⁰³ trustee ก็จะเป็นผู้ทำหน้าที่ คือ มีอำนาจที่จะดำเนินธุรกิจต่อไป แม้ว่าตามตัวบทมาตรา 1108 จะให้อำนาจดำเนินธุรกิจต่อไปเฉพาะ trustee เท่านั้น แต่ก็สามารถนำมาตรา

---

¹⁰³ trustee ต้องมีการเลือกตั้งหรือแต่งตั้งในคดีล้มละลายทุกคดี แต่สำหรับการฟื้นฟูกิจการตามบทที่ 11 นี้ (reorganization) จะไม่มีการแต่งตั้ง trustee เว้นเสียแต่ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า ควรจะมีการแต่งตั้ง trustee เนื่องจากสาเหตุต่าง ๆ เช่น ศาลอาจจะแต่งตั้ง trustee ถ้าลูกหนี้ (debtor in possession) ไร้ความสามารถหรือไม่ซื่อสัตย์ ในคดีทั่ว ๆ ไป ลูกหนี้ (debtor in possession) จะกระทำหน้าที่ของ trustee ในระหว่างการดำเนินคดีตามบทที่ 11 ถ้าศาลมีคำสั่งแต่งตั้งในการฟื้นฟูกิจการตามบทที่ 11 เจ้าหนี้ทั้งหลายไม่มีสิทธิที่จะเลือกตั้ง trustee ศาลจะแต่งตั้ง "บุคคลที่ไม่มีส่วนได้เสีย" มาเป็น trustee เนื่องจากความซับซ้อนของการฟื้นฟูกิจการบางอย่างและความต้องการผู้นำทางด้านธุรกิจที่มีประสบการณ์และความชำนาญในด้านการบริหาร กฎหมายไม่ได้จำกัดความสามารถของศาลที่จะเลือกบุคคลที่ดีที่สุดที่จะมาเป็น trustee

นี้ไปปรับใช้กับลูกหนี้ (debtor in possession) ได้ ในกรณีไม่มีการแต่งตั้ง 104 trustee

ลูกหนี้ (debtor in possession) จะต้องดำเนินธุรกิจของลูกหนี้ต่อไป ด้วยการได้รับความคุ้มครองจากสภาวะบังคับให้หยุด (Automatic Stay) ทำให้ลูกหนี้ (debtor in possession) สามารถเตรียมงานเพื่อให้ได้ผลดีที่สุดสำหรับการฟื้นฟูธุรกิจที่ประสบปัญหาทางการเงิน ลูกหนี้ (debtor in possession) หรือ trustee (หากมีการแต่งตั้ง) ต้องทำรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรเสนอต่อศาลเป็นระยะ ๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ทางการเงินของธุรกิจรายรับ รายจ่าย และสถิติอย่างอื่นที่เกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจต่อไป เพื่อให้ศาลและเจ้าหนี้ทุก ๆ คนได้เห็นภาพโดยย่อของสถานการณ์ทางการเงินของลูกหนี้ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการตามบทที่ 11 นี้

4.3.5.6 การได้รับสินเชื่อ (Obtaining Credit)

ปัญหาที่จะต้องเผชิญในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ไม่ว่าจะดำเนินกิจการต่อไปโดยลูกหนี้ (debtor in possession) หรือโดย trustee คือ ความต้องการในด้านการเงินที่จะต้องนำมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ เพื่อดำเนินการตามแผนการมาตรา 364 ได้บัญญัติเกี่ยวกับการได้รับสินเชื่อดังกล่าว โดยสินเชื่อที่ได้รับถ้าเป็นสินเชื่อที่ไม่มีประกันที่ได้รับภายหลังยื่นคำร้องขอตามบทที่ 11 เพื่อใช้ในทางปกติทางการค้าของลูกหนี้ (in the ordinary course of business) เช่น การซื้อสินค้าโดยเงินเชื่อ การจัดหาเงินทุนที่ไม่มีประกันเพื่อดำเนินการตามแพ็คเกจทางการค้า เจ้าหนี้ผู้ให้สินเชื่อดังกล่าวก็จะเป็นเจ้าหนี้บุริมสิทธิในด้านการบริหาร (Administrative expense priority) ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ในลำดับที่ 1 ตามมาตรา 507 เป็นไปตามมาตรา 364 (a) แต่ถ้าลูกหนี้ (debtor in possession) หรือ trustee ต้องการสินเชื่อซึ่งไม่ใช้ในทางการค้าปกติ เช่น มีบุคคลที่สามเต็มใจที่จะให้กู้ยืมโดยไม่มีประกัน เพื่อให้ดำเนินธุรกิจของลูกหนี้ต่อไป หรือเพื่อใช้จ่ายสำหรับเหตุฉุกเฉินในขณะขาดแคลนเงินสด โดยให้กู้ยืมในระยะเวลาอันสั้นต้อง

104 Benjamin Weintraub and Alan N. Resnick, Bankruptcy Law

ได้รับการพิจารณาจากศาลก่อน¹⁰⁵ ซึ่งหากได้รับอนุญาตจากศาล ผู้ให้สินเชื่อก็จะเป็น เจ้าหนี้บุริมสิทธิ อันดับ 1 เช่นกัน (The administrative expense priority)

อย่างไรก็ดี หากลูกหนี้ (debtor in possession) หรือ trustee ไม่สามารถหาสินเชื่อกจากเจ้าหนี้ไม่ที่ประกันอันจะได้รับบุริมสิทธิเป็นค่าใช้จ่ายในด้านการบริหาร (Administrative Expenses Priority) มาดำเนินการ แต่ลูกหนี้ยังมีความต้องการสินเชื่อเพื่อการฟื้นฟูกิจการของตนให้สำเร็จ ศาลอาจจะบังคับให้เจ้าหนี้ใดที่จะให้สินเชื่อในกรณีนี้แก่ลูกหนี้เป็น เจ้าหนี้บุริมสิทธิเหนือเจ้าหนี้บุริมสิทธิในด้านการบริหาร (priority over all other administrative expenses) แต่ต้องมีการบอกกล่าวและมีการนั่งพิจารณาคดีด้วย (after notice and a hearing) ทั้งนี้ตามมาตรา 364 (c) (1) อนึ่งหากมีเจ้าหนี้หลายคนได้รับอนุญาตเป็นเจ้าหนี้บุริมสิทธิเหนือเจ้าหนี้บริหาร (administrative expenses) เจ้าหนี้ทั้งหลายนั้นจะได้รับการแบ่งเฉลี่ยระหว่างกันเองตามอัตราส่วน และเจ้าหนี้ผู้ได้บุริมสิทธิเหนือเจ้าหนี้บุริมสิทธิในด้านการบริหารนี้จะได้รับชำระหนี้ก่อนเจ้าหนี้บุริมสิทธิในด้านการบริหารอื่น ๆ

นอกจากนี้ ศาลอาจจะอนุญาตให้เจ้าหนี้ผู้ให้สินเชื่อแก่ลูกหนี้ได้รับหลักประกันโดยให้สิทธิยึดเหนี่ยวเหนือทรัพย์สินที่ไม่ตกอยู่ภายใต้หลักประกันใด หรือหากทรัพย์สินนั้นอยู่ภายใต้หลักประกันอื่นแล้ว ศาลก็อาจจะอนุญาตให้เจ้าหนี้ผู้ให้สินเชื่อใหม่ได้รับสิทธิยึดเหนี่ยวเหนือหลักประกันนั้นในลำดับรอง¹⁰⁶ (a junior lien) อย่างไรก็ดี ภายใต้หลักประกันเช่นนี้ คู่สัญญาผู้มีส่วนได้เสียมีสิทธิที่จะได้รับการบอกกล่าวอย่างเหมาะสม และมีโอกาสที่จะได้รับฟังการพิจารณาด้วย สำหรับหลักเกณฑ์ที่ศาลจะอนุญาตให้หลักประกันเช่นนี้ได้ต้องประกอบด้วย

1. มีการบอกกล่าวและมีโอกาสที่จะได้ฟังการพิจารณา กล่าวคือ มีโอกาสที่จะโต้แย้งคัดค้านได้

¹⁰⁵ มาตรา 364 (b) ของ Bankruptcy Code.

¹⁰⁶ มาตรา 364 (c) (2) (3) ของ Bankruptcy Code.

2. ไม่สามารถหาสินเชื่อที่ไม่มีประกันได้เลย 107

การไต่หลักประกันดังกล่าวนี้ย่อมกระทบกระเทือนถึงเจ้าหนี้ที่ไม่มีประกันทั้งหลายและ
ผู้ทรงสิทธิยึดคณวงเหนือหลักประกันเดิมแน่นอน เพราะหากลูกหนี้ไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไป
ได้และล้มละลายในเวลาต่อมา เงินที่กู้ยืมมาลูกหนี้ก็ไม่สามารถชดใช้คืนได้ จึงจำเป็นต้องขาย
ทรัพย์สินเป็นหลักประกันดังกล่าว โอกาสที่เจ้าหนี้ที่ไม่มีประกันจะได้รับการเฉลี่ยทรัพย์สินดังกล่าว
จะต้องลดน้อยลงอีก แต่หากไม่ไต่หลักประกันดังกล่าว เจ้าหนี้ที่ไม่มีประกันนั้นอาจจะไม่มีโอกาส
ได้รับชำระหนี้เลย เนื่องจากลูกหนี้ไม่สามารถหาสินเชื่อมาใช้ในการดำเนินธุรกิจของตนจน
อาจจะต้องล้มละลายไป ในขณะที่หากลูกหนี้สามารถนำสินเชื่อมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ
จนประสบความสำเร็จ เจ้าหนี้ที่ไม่มีประกันก็จะได้รับชำระหนี้ในมูลค่าที่เหมาะสมตามแผนการ
ดังนั้นการกู้ยืมควรจะต้องจำกัดหลักประกันที่เหมาะสมที่จะเกิดแกกองทรัพย์สินของลูกหนี้ โดยต้อง
คำนึงถึงความสามารถที่จะชดใช้คืน ฉะนั้นศาลควรจะต้องชี้แนะหนทางอย่างเคร่งครัด สำหรับคำคัดค้าน
ใด ๆ ที่เจ้าหนี้ที่ไม่มีประกันหรือคู่สัญญาอื่นที่มีส่วนได้เสียยกขึ้นมาเนื่องจากการกู้ยืมเงินและจะให้
หลักประกันดังกล่าว¹⁰⁸ อย่างไรก็ดีบุริมสิทธิที่อนุญาตให้แก่เจ้าหนี้ดังกล่าวนี้ตามมาตรา 364
(c) ที่เป็นประกันว่าเขาจะได้รับชำระหนี้ก่อนบุคคลอื่น บุริมสิทธิที่ได้รับนี้ต้องไม่เข้าไปแทรก
แซงสิทธิในทรัพย์สินที่มีอยู่เดิม

แต่อย่างไรก็ดี ในคดีใหญ่ ๆ หรือในกรณีที่ไม่สามารถหาสินเชื่ออื่นได้อีกเลย
ศาลมีอำนาจที่จะให้เจ้าหนี้ผู้ใดสินเชื่อใหม่ที่ได้รับสิทธิยึดคณวงซึ่งเหนือกว่าหรือเท่าเทียมกับ
สิทธิยึดคณวงในทรัพย์สินที่ตกอยู่ภายใต้หลักประกันอื่นแล้ว ซึ่งเรียกว่า superpriority¹⁰⁹

¹⁰⁷ Richard F. Broude, Reorganization Under Chapter 11 of the
Bankruptcy Code, p. 6-12.

¹⁰⁸ Ibid.

¹⁰⁹ เป็นไปตามมาตรา 364 (d) ของ Bankruptcy Code.

In re Stanley Hotel, Inc., 15 BR 660 (D. Colo. 1981)

ได้คัดค้านว่าเฉพาะ trustee หรือลูกหนี้ (debtor in possession) เท่านั้นที่จะใช้มาตรา
364 (d) (superpriority) เพื่อให้ได้รับเงินทุนที่จำเป็นสำหรับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้

แต่ต้องเป็นกรณีจำเป็นเพื่อให้ได้รับสินเชื่อนั้น และผู้ทรงสิทธิยึดหน่วงคนก่อนได้รับการคุ้มครองอย่างเพียงพอ¹¹⁰ ซึ่ง trustee เป็นผู้มีหน้าที่ที่สุจริตถึงการคุ้มครองอย่างเพียงพอ (adequate protection)

ในการให้หลักประกันที่เป็น superpriority ของศาลนี้ ศาลจะต้องออกนั่งพิจารณาเพื่อให้โอกาสแก่ผู้มีส่วนได้เสียทำการคัดค้าน เช่น ตัวอย่างคดี Phoenix Steel Corp.¹¹¹ ซึ่งลูกหนี้ต้องการยืมเงิน 3 ล้านเหรียญสหรัฐ โดยจะให้ Superpriority ในหลักประกันแก่เจ้าหนี้ผู้ให้สินเชื่อดังกล่าว เจ้าหนี้มีประกันที่ทรงสิทธิยึดหน่วงในหลักประกันเดิมที่คัดค้านการกู้ยืมเงินครั้งนี้ และคัดค้านการให้หลักประกันดังกล่าวซึ่งศาลก็ได้ตัดสินปฏิเสธการกู้ยืมและให้หลักประกันดังกล่าว ด้วยเหตุผลว่า

1. ในการดำเนินการตามบทที่ 11 มา 5 ปี ของลูกหนี้ ลูกหนี้ใช้เงินสดหมุนเวียนไปในทางไม่ถูกต้อง เกือบ 5 ล้านเหรียญสหรัฐ
2. ลูกหนี้ขาดทุนสุทธิ 40 ล้านเหรียญสหรัฐ ใน 2 ปีแรกที่ดำเนินการตามบทที่ 11
3. ลูกหนี้ไม่ให้ความมั่นใจในอุตสาหกรรมหลักของตน และทรัพย์สินของลูกหนี้ได้รับการตีราคาให้อยู่ในระดับกลางระหว่างราคาของธุรกิจที่กำลังดำเนินการอยู่กับราคาของทรัพย์สินที่ล้มละลาย นอกจากนี้ยังทำให้ผู้ให้ยืมคนแรกต้องอยู่ในฐานะเสี่ยงภัยกับหลักประกันของตนไม่รู้ว่าจะสามารถบังคับหลักประกันนั้นได้หรือไม่

¹¹⁰ หลักเกณฑ์ในเรื่องการคุ้มครองอย่างเพียงพอ (adequate protection) มี 3 กรณีคือ

1. การชำระหนี้เป็นเงินสดเป็นระยะให้แก่เจ้าหนี้ผู้ทรงสิทธิยึดหน่วงในจำนวนเท่ากับมูลค่าของผลประโยชน์ที่ขาดไปของเจ้าหนี้
2. การให้สิทธิยึดหน่วงเพิ่มขึ้นหรือการให้สิทธิยึดหน่วงอื่นแทนที่สิทธิยึดหน่วงเดิม
3. การได้รับสิ่งที่มีค่าเท่ากับผลประโยชน์ของทรัพย์สินที่ขาดหายไป.

¹¹¹ In re Phoenix Steel Corp., 39 Bankr. 218, 11 B.C.D. 1153 (D.Del. 1984).

อนึ่ง ในกรณีที่ลูกหนี้ไม่สามารถฟื้นฟูกิจการของตนในบทที่ 11 ได้สำเร็จ ลูกหนี้ก็จะตกเป็นบุคคลล้มละลายตามบทที่ 7 ซึ่งผลจากการล้มละลายนี้ มาตรา 348 (๑) ได้ระบุถึงค่าใช้จ่ายในด้านการบริหาร (Administrative expense) ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างช่วงระยะเวลาของบทที่ 11 จะถูกปฏิบัติต่อในฐานะเป็นค่าใช้จ่ายในด้านการบริหารเพื่อวัตถุประสงค์ของบทที่ 7 แต่สิทธิเรียกร้องอื่นทั้งหมดที่มีต่อกองทรัพย์สินหรือตัวลูกหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังคำสั่งให้ใช้บทที่ 11 แต่ก่อนที่จะเปลี่ยนไปใช้บทที่ 7 จะได้รับการปฏิบัติต่อราวกับว่าสิทธิเรียกร้องนั้นได้เกิดขึ้นก่อนวันยื่นคำร้องตามบทที่ 7¹¹² ในฐานะเป็นสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันทั่ว ๆ ไป แต่อย่างไรก็ดี ค่าใช้จ่ายในด้านการบริหารที่เกิดขึ้นในการบริหารตามบทที่ 7¹¹³ ภายหลัง

¹¹² คดี Dobbins V. Frank Meador Buick, Inc, (In re Frank Meador Buick, Inc.), 65 Bankr. 200 (W.D.Va 1976) and Abbott V. Blackwelder Furniture Co. of Statesville, Inc., 33 Bankr, 399 (W.D.N.C. 1983) ตัดสินว่าสิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นภายหลังการยื่นแผนการแต่ก่อนที่จะเปลี่ยนจากบทที่ 11 เป็นบทที่ 7 ที่ไม่ใช่ค่าใช้จ่ายในด้านการบริหาร (.expenses of Administration) จะได้รับการปฏิบัติต่อในฐานะเป็นสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันทั่ว ๆ ไป

¹¹³ ชนิดของสิทธิเรียกร้องที่เป็นค่าใช้จ่ายในด้านการบริหาร (Administrative expenses) ตามบทที่ 7 ที่ศาลจะอนุญาตให้รับชำระหนี้ก็ปรากฏตามมาตรา 503 (b) มี

1. ค่าใช้จ่ายในด้านการรักษาทรัพย์สิน (Expenses of Preserving the Estate)
2. ภาษีที่เกิดจากกองทรัพย์สิน (Taxes incurred by the Estate)
3. ค่าชดเชยของผู้เชี่ยวชาญและเจ้าหน้าที่ (Compensation of Professionals and Certain Officers)
4. ค่าใช้จ่ายของเจ้าหนี้ที่เป็นประโยชน์ต่อกองทรัพย์สิน (Expenses of Certain Creditor and other Entities)
5. ค่าชดเชยและค่าใช้จ่ายของผู้ปกครองทรัพย์สิน (Compensation and Expenses of a custodian)
6. ค่าธรรมเนียมของพยาน (Witness Fees and Mileage)

จากได้มีการเปลี่ยนจากบทที่ 11 เป็นบทที่ 7 (conversion) จะได้รับบุริมสิทธิเหนือ
ค่าใช้จ่ายในด้านการบริหารที่เกิดขึ้นในคดีบทที่ 11 114

อย่างไรก็ดี บุริมสิทธิในคดีล้มละลายตามบทที่ 7 จะมีอย่างน้อย 13 ราย 115

114 มาตรา 726 (b) ของ Bankruptcy Code.

115 การเรียงลำดับบุริมสิทธิก่อนหลังตามกฎหมายล้มละลาย บทที่ 7

1. Super Priority มาตรา 364 (c), (d) และ 507 (b)
2. Administrative Expenses ตามมาตรา 507 (a) (1)
3. "Involuntary Gap" Credit เป็นสินเชื่อที่เกิดภายหลังยื่นคำร้อง
ไม่สมัครใจ แต่ก่อนจะมีการแต่งตั้ง trustee หรือก่อนมีคำสั่งให้ล้มละลาย มาตรา 507
(a) (2)
4. Wage มาตรา 507 (a) (3)
5. Fringe Benefits ผลประโยชน์อื่นของลูกจ้างนอกจากค่าจ้าง
มาตรา 507 (a) (4)
6. Consumer Deposits of Money เป็นเงินที่เจ้านำไปให้ลูกค้าที่
เพื่อแลกเปลี่ยนหรือเช่าสินค้าหรือบริการจากลูกค้า แต่ยังไม่ได้รับสินค้าหรือบริการดังกล่าว
มาตรา 507 (a) (5)
7. Tax liens สิทธิยึดทรัพย์เหนือทรัพย์สินอันเนื่องมาจากการไม่ชำระภาษี
ภาษี มาตรา 724 (b)
8. Taxes มาตรา 507 (a) (6)
9. Government Non - tax Priority, landlord's Priority,
Subrogation of Priorities
10. General Creditors.
11. General Creditors who File Late มาตรา 726 (a) (2) (c)
12. Penalties Punitive Damages มาตรา 726 (a) (4)
13. Pro Rata Sharing/Priorities Between Chapters มาตรา 726 (b)
14. Community Property มาตรา 726 (c)

ภายใต้ Bankruptcy Code บุริมสิทธิในลำดับต้นมีสิทธิได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนก่อน
 บุริมสิทธิในลำดับที่ต่ำกว่า ซึ่งบุริมสิทธิทั้งหมดนี้จะปรากฏในมาตรา 507 และ 726 ของ
 Bankruptcy Code ซึ่งการที่เจ้าหนี้ผู้ให้สินเชื่อแก่ลูกหนี้เพื่อการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ให้
 สามารถดำเนินการต่อไปได้ และได้รับบุริมสิทธิตามมาตรา 364 (c) และ (d)
 ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น และหากลูกหนี้ล้มละลายในเวลาต่อมาโดยไม่สามารถฟื้นฟูกิจการได้
 เจ้าหนี้ผู้ให้สินเชื่อดังกล่าวก็จะได้รับชำระหนี้ก่อนในลำดับที่ 1 คือ Superpriorities
 อันเป็นบุริมสิทธิลำดับแรก และจะได้รับชำระหนี้ก่อนบุริมสิทธิที่เป็นค่าใช้จ่ายในด้านการบริหาร
 (Administrative Expenses) ซึ่งเป็นบุริมสิทธิในลำดับที่ 2 ¹¹⁶

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

---

¹¹⁶ Stephen K. Carroll, "Priorities and Subordination in the
 Bankruptcy Reform Act of 1978," Houston Law Review 17 (1980) : 231 - 261.